

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Vznik Spojených států amerických

Šárka Malá

Plzeň 2015

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra historických věd

Studijní program Historické vědy

Studijní obor Obecné dějiny

Bakalářská práce

Vznik Spojených států amerických

Šárka Malá

Vedoucí práce:

Mgr. Petra Kodetová

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2015

Tímto bych ráda poděkovala paní Mgr. Petře Kodetové za cenné rady, pomoc a ochotu, které mi poskytla při vedení mé bakalářské práce.

Obsah

1 Úvod.....	1
2 Příčiny revoluce a její počátek.....	4
2.1 Nespokojenost s britskou nadvládou.....	4
2.2 Bostonské pití čaje a První kontinentální kongres	8
2.3 Bitva o Concord a Lexington	12
3 První roky války, vyhlášení nezávislosti	15
3.1 George Washington velitelem.....	15
3.2 První myšlenky nezávislosti a její vyhlášení	18
3.3 Články konfederace.....	23
4 Dění po vyhlášení nezávislosti	25
4.1 Vojenská kampaň v roce 1777 a bitva u Saratogy	27
4.2 Noví spojenci	33
4.3 Poslední roky války a porážka britských vojsk.....	34
5 Pařížský mír a situace krátce poté.....	38
5.1 Události před vznikem nové ústavy	39
5.2 Nová ústava a první prezident.....	40
6 Závěr	43
Seznam použité literatury	46
Resumé.....	49

1 Úvod

Americká revoluce a vznik Spojených států amerických se staly jedním z nejvýznamnějších milníků amerických dějin, jež si obyvatelé Spojených států připomínají každého 4. července. Američtí kolonisté se vzepřeli britské koruně takovým způsobem, jako nikdo jiný do té doby ne.

Cílem této práce je zmapovat složitý časový úsek dějin Spojených států, a to období krátce před vyhlášením nezávislosti, přes vypuknutí války a následný vznik Spojených států amerických. Je nutné objasnit příčiny, jež vedly k prvním větším neshodám kolonistů s jejich mateřskou zemí, zejména po skončení sedmileté války. Jednou z nejdůležitějších částí práce je vysvětlení a popsání průběhu války za nezávislost v letech 1775–1783, s tím související vznik Spojených států a první americké ústavy, Článků konfederace, a samozřejmě i situace krátce po válce za nezávislost, kdy se začínaly projevovat první nedostatky Článků konfederace. Díky jejich potřebě revize, byl vytvořen velkolepý dokument – Ústava Spojených států amerických, která je součástí právního systému Spojených států amerických dodnes. V průběhu celé práce také představuji významné osobnosti americké revoluce, jako byl například John Adams, George Washington, Thomas Jefferson a další.

Celá práce je rozčleněna do čtyř základních kapitol, které jsou následně rozděleny do několika podkapitol. První z kapitol se zabývá příčinami vzniku samotného konfliktu, které je nutné hledat především po ukončení sedmileté války, kdy se britský nátlak na kolonisty neustále stupňoval. Jednotlivé podkapitoly pojednávají hlavně o období od roku 1765, kdy byl schválen kolkový zákon, přes proslulé Bostonské pití čaje, První kontinentální kongres až do bitvy o Concord a Lexington, což uzavírá první celek mé práce.

Následující kapitola se týká snad nejdůležitějších okamžiků amerických dějin z tohoto období. Její začátek je věnován Druhému kontinentálnímu kongresu a jmenování George Washingtona velitelem Kontinentální armády. Kromě toho se zabývá prvními roky války. Je zde vyličen proces rozhodování kolonistů, zda vyhlásit nezávislost či setrvat pod nadvládou Velké Británie, jelikož se v amerických osadách vyskytovaly tři různorodé tábory obyvatel – jeden z nich po nezávislosti toužil, druhý si nebyl tímto radikálním krokem příliš jistý a třetí jej rovnou odmítal, protože sympatizoval s Brity. Poslední podkapitola je věnována Článkům konfederace.

Kapitola třetí je zaměřena na období válečného konfliktu po vyhlášení nezávislosti. Začíná důležitým britským tažením v roce 1777, na jehož konci proběhla zlomová bitva u Saratogy, po které britská vojska v čele s Johnem Burgoynem kapitulovala a Američané dosáhli prvního velkého úspěchu ve válce za nezávislost, jenž je dodnes historiky připomínán jako důležitá událost. Rebelové právě kvůli tomuto vítězství získali v následujícím roce na svou stranu významného spojence Francii a výsledek celé války se pozvolna začínal měnit v jejich prospěch. K poslední rozhodující bitvě došlo v roce 1781 u Yorktownu, kde byli Britové definitivně poraženi, což vedlo k zahájení mírových jednání.

Závěrečná kapitola celé práce pojednává o uzavření Pařížského míru v roce 1783. Dále se také krátce věnuje poválečnému období. Velmi brzy po válce se promítly chyby a nedostatky ve Článcích konfederace, Američané zažívali první krize mladého státu a proběhla tzv. Shaysova rebelie, tedy vypukly první nepokoje, které již nemohly nijak záviset na nespokojenosti s britskou nadvládou. Z těchto a mnoha dalších důvodů byly Články konfederace v roce 1787 nahrazeny Ústavou Spojených států amerických, která byla ratifikována roku 1788. Bakalářskou práci uzavírá alespoň stručná zmínka o prvním prezidentovi Spojených států amerických Georgi Washingtonovi.

Během psaní této práce se pro mě staly nepostradatelnými především dvě knihy, jež považuji za stěžejní. Kniha Svatavy Rakové *Podivná revoluce : Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*, která velmi dobře líčí období před válkou za nezávislost a její průběh. Právě díky publikaci od Svatavy Rakové jsem si dokázala udělat velmi dobrý a ucelený přehled o tomto období amerických dějin. Jako druhá nezbytná kniha při psaní mé práce bylo dílo od amerického autora Johna Ferlinga *Almost a Miracle : The American Victory in the War of Independence*. Publikace od Ferlinga je velice obsáhlá a popisuje podrobně americkou revoluci v časovém období let 1775–1783, objevuje se zde velké množství rozmanitých aspektů a jednotlivých událostí války za nezávislost.

K dalším cenným zdrojům, ze kterých práce čerpá, patří kniha sepsaná autory George B. Tindallem a Davidem E. Shi *Dějiny spojených států amerických*. Právě díky tomuto dílu jsem si utřídila lépe svůj náhled na americké dějiny v letech 1763–1789, jelikož je zde vše v krátkých a přehledných kapitolách. Pro části práce, které se týkaly osoby George Washingtona, zejména v úsecích jeho vojenské kariéry během války za nezávislost, jsem užívala knihu od Josepha Johna Ellise *Jeho Excellence George Washington* a od tohoto autora jsem okrajově použila ještě jednu publikaci, tentokrát

cizojazyčnou, s názvem *Founding Brothers : The Revolutionary Generation*. Knihu od Jana Kuklíka *Dějiny angloamerického práva* jsem potřebovala v pasážích, které byly věnovány Článcům konfederace a poté u kapitoly zabývající se novou Ústavou Spojených států amerických z let 1787–1788. Zejména ve čtvrté, ale také i v páté kapitole, byl použit třetí díl ze série publikací *Dějiny anglicky mluvících národů* od Winstona S. Churchilla a v průběhu celé práce jsem občas čerpala z knihy od autorů Jürgena Heidekinga a Christofa Maucha *Dějiny USA*.

Mezi další anglické knihy, jež má práce cituje, patří publikace od amerického autora Gary B. Nashe *The Unknown American Revolution : The Unruly Birth of Democracy and the Struggle to Create America*. Ačkoliv je toto dílo zaměřeno především na indiánskou populaci a na otroctví v době americké revoluce, využívala jsem z něj spíše všeobecnější úseky, jako jsou informace o zákonu o čaji a podobně. Kniha od Johna Rhodehamela *The American Revolution : Writings from the War of Independence*, která čerpá z dopisů, dobových vyprávění anebo například z novinových článků, patří mezi další cizojazyčné publikace, jež jsem využívala. V prvních dvou kapitolách jsem také využívala knihu *Empire or Independence 1760–1776 : A British-American Dialogue on the Coming of the American revolution* od autorů Ian R. Christie a Benjamin Wood Labaree.

Kromě výše uvedených zdrojů jsem čerpala také z publikace od Ivana Brože *Thomas Jefferson ještě žije* a z díla od Thomase Jeffersona *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*. Pouze okrajově jsem využila několik publikací, jako je například spíše obecně zaměřená kniha od Jana Navrátila *Stručné dějiny USA* anebo od Josefa Polišenského *Benjamin Franklin a první americká revoluce*. Jako doplňující literaturu jsem pak také kupříkladu využívala dílo od Davida McCullougha *Státník a prezident John Adams* a další knihy. Mimo knih jsem také k mé práci využívala několika různých internetových zdrojů.

2 Příčiny revoluce a její počátek

Když vypukla americká revoluce, většina zemí ji v té době nedávala téměř žádnou šanci na úspěch a již od svého počátku byla vnímána jako beznadějná. To samé si mysleli i ve Velké Británii, kde předpokládali, že kolonisty porazí během krátké doby a vše se vrátí do starých kolejí. Američané ale již nadále nehodlali snášet britskou nadvládu, neustálý útlak a na rozdíl od Britů nemohli tolik ztratit. Hlavními představiteli revoluce byla bohatá třída kolonistů, která vlastnila velká sídla s množstvím otroků. Byli to lidé vychovaní v duchu osvícenství a kladli důraz na rozum. Mezi významné vůdce patřil George Washington, dále pak Thomas Jefferson, John Adams, Benjamin Franklin. Hybnou silou revoluce byli ale obyčejní lidé, kteří se chopili příležitosti k získání větších svobod.

Tato revoluce byla jedním z prvních úspěšných emancipačních pokusů, kdy se obyvatelé podřízení své mateřské zemi pokusili osvobodit od její nadvlády. Následující století se vzor severoamerických kolonistů pokusily napodobit další země, které si rovněž chtěly vybojovat svobodu a nezávislost.¹

2.1 Nespokojenost s britskou nadvládou

Po dlouhou dobu bylo třináct amerických kolonií² důležitým zdrojem financí a majetku především pro bohatou třídu občanů žijících ve Velké Británii, která je neustále využívala k uskutečňování svých cílů. Hospodářská situace osadníků se velmi zhoršila po ukončení sedmileté války³, ve které se střetly britské zájmy s francouzskými, přičemž vítězně z tohoto mocenského zápasu vyšli Britové. Navzdory tomu si ale své pozice v Americe již dlouho neudrželi a nebylo „překvapivé, že imperiální rozhodnutí, která Anglie udělala, když se sedmiletá válka chýlila ke konci, zažehla hněv a převrat v Severní Americe“⁴. Britové začali po ukončení konfliktu americké kolonisty stále více ekonomicky a hospodářsky utlačovat.⁵

Kroků, které vedly k revoluci a posléze k válce za nezávislost, učinil britský parlament mnoho. Patří mezi ně ale několik nejdůležitějších, jež zažehly jiskru povstání.

¹ JEFFERSON, Thomas, *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, Praha 2000, s. 19–21.

² New Hampshire, Massachusetts, Rhode Island, New York, Connecticut, Georgie, Jižní a Severní Karolína, Virginie, Delaware, Maryland, Pensylvánie a New Jersey.

³ Na americkém území se tato válka rovněž označovala jako francouzská a indiánská neboli francouzsko-indiánská. (ELLIS, Joseph John, *Jeho Excellence George Washington*, Praha 2006, s. 28.)

⁴ NASH, Gary B., *The Unknown American Revolution : The Unruly Birth of Democracy and the Struggle to Create America*, New York 2005, s. 44.

⁵ NAVRÁTIL, Jan, *Stručné dějiny USA*, Praha 1984, s. 50–51.

Jedním z takovýchto důležitých rozhodnutí bylo schválení zákona o kolkovním ze dne 22. března 1765 britským parlamentem, který měl vstoupit v platnost 1. listopadu téhož roku. Byla to první opravdu velká rána pro kolonisty, s níž se po sedmileté válce museli vypořádat. S myšlenkou zákona o kolkovním přišel lord George Grenville, který byl hlavou britského parlamentu a doufal, že se tak alespoň částečně vyrovná britský státní dluh, jenž vzrostl po sedmileté válce. Jeho přijetí vyvolalo na americkém kontinentu obrovskou vlnu nevole, jelikož to byly první přímé poplatky uvalené britským parlamentem na kolonisty. Tato daň byla vybírána na rozmanité druhy tiskovin, písemností anebo kalendářů. „*Osudná z amerického hlediska byla také ta okolnost, že k vymáhání daní měla být v koloniích vybudována vlastní královská byrokracie, že soudy viceadmirality, soudící bez poroty, měly trestat prohřešky proti tomuto zákonu a že – do jisté míry jako „doprovodné opatření“ – byl vydán zákon o ubytování, který zavazoval sněmovny, aby se postaraly o ubytování britských jednotek.*“⁶ Jedním z projevů nesouhlasu vůči této dani se stalo symbolické spálení figuríny úředníka Andrew Olivera, který byl zodpovědný za správu kolků pro kolonii Massachusetts.⁷ Navíc začaly vycházet různé spisy na obranu koloniálních práv. Jedním z nich byl pamflet nesoucí název *Potvrzená a prokázaná práva britských kolonií*, který byl poprvé v roce 1764 vydán v Bostonu a sepsal jej James Otis.⁸

Ještě před vyhlášením a přijetím zákona o kolkovním však byly vydány zákony jiné, které mezi kolonisty prozatím nevzbudily tak velký nesouhlas. Mezi ty nejdůležitější patřilo především tzv. prohlášení o hranici, „*jímž Jiří III. zakazoval svým americkým poddaným usazovat se západně od hřebene Alleghenského pohoří a rušil veškeré pozemkové přiděly za touto pomyslnou čarou*“⁹. Tuto imaginární hranici měla hlídat britská vojska. Ta nejenže měla bránit kolonistům v dalším postupu za stanovenou hranici, ale jejím úkolem bylo chránit je před možnými indiánskými útoky a podobně i před těmi francouzskými. Avšak vojsko čítalo okolo 10 000 mužů a bylo potřeba jej financovat. Proto byl v roce 1764 představen britské Dolní sněmovně lordem Grenvillem nový program příjmů z kolonií v Americe, který vešel po rychlém přijetí parlamentem v platnost 15. dubna 1764. Díky němu měly být alespoň částečně zajištěny dostatečné finanční prostředky pro britské vojáky působící na území Severní

⁶ HEIDEKING, Jürgen, MAUCH, Christof, *Dějiny USA*, Praha 2012, s. 40–41.

⁷ NASH, s. 45.

⁸ MORLEY, Vincent, *Irish Opinion and the American Revolution, 1760–1783*, New York 2002, s. 53.

⁹ RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce : dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*, Praha 2005, s. 48.

Ameriky. Jedním z důležitých bodů tohoto programu bylo prodloužení zákona z roku 1733, který se týkal cizí melasy.¹⁰ Zákon o cukru z roku 1764 snižoval poplatky, jež byly uvaleny na francouzskou melasu původem ze Západní Indie.¹¹ Mimo jiné byla uvalena nová cla na různé perské a indické látky, indigo a poměrně hodně se měla zvýšit daň na dovoz cizího cukru. Právě v tuto dobu přišel George Grenville s nápadem na zavedení již zmíněného zákona o kolkovném.¹²

Mezi další zákony, které uvalil britský parlament na americké kolonisty, patří měnový zákon z roku 1751. Původně byl vymezen pouze na oblast Nové Anglie, kde bylo zakázáno vydávat papírové peníze. Opatření bylo přijato z důvodu, aby se zabránilo neustálému znehodnocování měny, protože situace v Nové Anglii se v tomto ohledu stále zhoršovala. Poté, co skončila sedmiletá válka, byly tyto zákony roku 1764 rozšířeny i na ostatní britské kolonie v Americe a papírové peníze se v soukromých platbách staly nelegálním platidlem. Ani jeden z uvedených zákonů však nevyvolal takové rozhořčení, jako všemi nenáviděný zákon o kolkovném, kvůli kterému se revoluční myšlenky začínaly postupně měnit v činy.¹³

Atmosféra v koloniích se neustále zhoršovala a vyhlášení zákona o cukru a oznámení o zavedení kolkovného s sebou přineslo adekvátní reakci ze strany kolonistů. Connecticutská sněmovna byla jedna z prvních, která projevila svůj nesouhlas a pokusila se oponovat.¹⁴ Právník Jared Ingersoll měl ve jménu koloniální reprezentace shrnout námitky proti chystaným kolkům a rovněž proti zákonu o cukru.¹⁵ Jared Ingersoll se ale později stal jedním z těch, podobně jako Andrew Oliver, jehož figurína byla pověšena a následně spálena kvůli jeho funkci správce kolků. Zhoršení situace vedlo k zakládání tajných spolků a organizací, které se nazývaly Synové svobody. Pod jejich záštitou byly postupně od léta 1765 vedeny různé akce odporu proti koloniální nadvládě a jejich hlavní představitelé se stali vůdci lidu. Už v červnu roku 1765 se objevila první myšlenka na uspořádání vůbec prvního celokoloniálního kongresu, kde se mělo vyjednávat o dalším společném postupu proti londýnské metropoli a utlačovatelům. S touto ideou řešení problémů přišel James Otis.¹⁶

¹⁰ Tamtéž, s. 48–51.

¹¹ NASH, s. 46.

¹² RAKOVÁ, s. 50–51.

¹³ *Currency Act of 1764*. In: Stamp Act History [online], [cit. 2015-01-21]. Dostupné z: <http://www.stamp-act-history.com/timeline/1764-currency-act/>

¹⁴ RAKOVÁ, s. 55–56.

¹⁵ Tamtéž, s. 51.

¹⁶ Tamtéž, s. 55–56.

Kongres se nakonec opravdu uskutečnil. Sešli se zde zástupci a delegáti z devíti různých kolonií a konal se v New Yorku v říjnu roku 1765. Na setkání se měly projednat záležitosti kolkovného zákona a jeho účastníci se ohledně něho snažili o domluvu s britským parlamentem.¹⁷ Na konci Kongresu byly sestaveny výbory, jež měly připravit tři petice určené oběma komorám britského parlamentu a Jiřímu III.¹⁸ Další reakcí na zavedení kolkovného a součástí petiční kampaně se stal bojkot dovozu britského zboží do kolonií. Některé kolonie pak kolky přímo odmítly.¹⁹

Jedním z nejzarytějších odpůrců britské koruny byl rodák z Bostonu Samuel Adams, vzdálený bratranec Johna Adamse. Samuel Adams byl velice zbožný, ze všeho nejvíce jej zajímala politika a vadilo mu, že se britský parlament vměšoval do koloniálních záležitostí. Za svou netoleranci britských zásahů do koloniálních otázek a podporu svobod kolonistů se stal jedním z vůdčích duchů revoluce. Samuel Adams přivedl do tajné společnosti Synů svobody mnoho nových členů a zasloužil se o organizaci mnohých protestů, které se v jeho rodném Bostonu uskutečnily. V roce 1768 sepsal dopis společně s Jamesem Otisem, který poté rozeslali do dalších kolonií. Tato zpráva vyzývala kolonie, které se ještě nezapojily k bojkotu britského zboží, aby tak učinily a zároveň upozorňoval na to, jak nepřijatelná jsou cla a různé daně, kterými britský parlament osadníky zahrnoval.²⁰

Zhoršující se situace v amerických koloniích ovlivňovala také poměry v Británii. Vláda George Grenvilla padla a markýz Rockingham byl pověřen králem, aby sestavil nový kabinet. Velice mocným členem sněmovny se poté stal William Pitt, jenž byl dříve premiérem, a který i s Rockinghamem podporoval zrušení kolkovného.²¹ Ani Rockinghamova vláda u moci příliš dlouho nevydržela a již v červenci roku 1766 jej nahradil právě William Pitt, hrabě z Chathamu, který po svém předchůdci zdědil poměrně nezáviděníhodné postavení.²²

Ačkoliv zákon o kolkovném neměl dlouhého trvání a v roce 1766 byl kvůli neustálým nátlakům ze strany kolonistů odvolán, měli američtí osadníci přesto důvody k obavám. Parlament uvrhl na Američany další daně a poplatky v podobě Townshendových cel a o něco později byl zaveden zákon o čaji. Kromě toho vyvolávala

¹⁷ HEIDEKING, MAUCH, s. 41.

¹⁸ Tamtéž, s. 59.

¹⁹ Tamtéž, s. 41.

²⁰ TINDALL, George B., SHI, David E., *Dějiny Spojených států amerických*, Praha 2008, s. 80–81.

²¹ RAKOVÁ, s. 65–66.

²² CHRISTIE, Ian R., LABAREE, Benjamin Woods, *Empire or Independence 1760-1776 : A British-American Dialogue on the Coming of the American Revolution*, New York 1976, s. 95.

nespokojenost také ustavičná přítomnost britských vojsk na americkém území, jejichž počet se k nelibosti kolonistů ještě zvýšil v roce 1768, kdy Londýn nařídil, aby byl vyslán další britský regiment do Bostonu. Tento čin ze strany metropole nakonec vedl k dalšímu vyvrcholení sporů a ozbrojenému střetu britských vojsk s bostonskými obyvateli v březnu 1770, při němž bylo zabito pět kolonistů, a další byli zraněni.²³ Konflikt začal poté, co vojáky napadl dav místních občanů, na což britská vojska zareagovala bez jakéhokoliv příkazu střelbou. V důsledku tohoto incidentu byl s vojáky uspořádán soud, v jehož průběhu byli dva z nich odsouzeni. Srážka byla nazvána jako Bostonský masakr a radikálové z kolonií se ji později snažili využít ve svůj prospěch jako agitaci vůči britské nadvládě, ze které se chtěli co nejvíce vymanit.²⁴

Zmíněná Townshendova cla byla přijata britským parlamentem v roce 1767 a na širokou škálu zboží pak doléhaly poplatky, které měly znevýhodňovat Američany při obchodování s britskými obchodníky. Tato opatření vyvolala další vlnu protestů a nespokojeností, jež se tentokrát nejvíce rozhořely v kolonii Massachusetts. Později sem přišel příkaz z Londýna, aby byl massachusettský sněm rozpuštěn a v březnu roku 1770 zde došlo ke zmíněnému Bostonskému masakru. O měsíc později se kolonisté dočkali alespoň jedné pozitivní zprávy ze strany metropole. Ministerským předsedou se v té době ve Velké Británii stal Frederick North, lord North, který nakonec prosadil, aby byla Townshendova cla zrušena a byla přijata jejich mírnější forma. Ta počítala se zachováním jediného cla, konkrétně se jednalo o clo na čaj. Townshendova cla se lord North rozhodl zrušit kvůli bojkotu britského zboží kolonisty, kteří jej vcelku důsledně dodržovali. Americký bojkot poté na nějakou dobu polevil a na čas nastalo v koloniích období relativního klidu.²⁵

2.2 Bostonské pití čaje a První kontinentální kongres

Netrvalo dlouho a nové události se daly do pohybu. Již 10. května 1773 schválil britský parlament další zákon – zákon o čaji. „Podle tohoto zákona mohla prakticky zkrachovalá Východoindická společnost, přepravovat čaj přímo do Severní Ameriky, přičemž nebylo nutné užívat anglických a amerických zprostředkovatelů a byla snížena dovozní daň.“²⁶ Britská Východoindická společnost tím získala monopol na dovážení čaje do Severní Ameriky. Reakce Američanů na tento zákon byla pravděpodobně jiná,

²³ FERLING, John, *Almost a Miracle : The American Victory in the War of Independence*, Oxford 2007, s. 23.

²⁴ OPATRŇÝ, Josef, *Amerika v proměnách staletí*, Praha 1998, s. 324.

²⁵ HEIDEKING, MAUCH, s. 42–43.

²⁶ NASH, s. 89.

než jakou parlament očekával. Během následujícího roku dovoz čaje totiž značně poklesl.²⁷

Ačkoliv mohli kolonisté od britské Východoindické společnosti nakupovat čaj poměrně levně, spíše je to rozhořčilo na místo toho, aby byli vděční, protože ještě předtím, než byl vydán zákon o čaji, pašovali do amerických osad čaj holandský. Nespokojenost s novým zákonem vyvrcholila ke konci téhož roku, kdy prošel a byl schválen parlamentem. Podniknout protiaksi se rozhodli obyvatelé z Bostonu 16. prosince 1773. Namalovali a oblékli se jako Indiáni a v noci v čele se Samuelem Adamsem pronikli v bostonském přístavu na lodě, které čaj dovážely. Veškerý dovezený čaj se rozhodli z lodí vyhodit přes palubu. Naprosto rozhořčený britský parlament jako odvetu schválil velice přísné, tzv. donucovací zákony. Bostonští obyvatelé tyto zákony nazývali jako „*nesnesitelné*“. Britové chtěli kolonii Massachusetts pomocí donucovacích zákonů přimět, aby se své mateřské zemi podrobila a měla být odstrašujícím příkladem pro kolonie ostatní. Na základě donucovacích zákonů byl bostonský přístav uzavřen, dokud kolonisté nevyplatí náhradu za vzniklé škody na čaji. Kromě toho měli bostonští obyvatelé zakázané pořádat jakákoliv městská shromáždění s výjimkou voleb městských úředníků, které se konaly jednou za rok.²⁸

Formulaci a sepsání donucovacích zákonů měl na svědomí lord North, který se v roce 1770 stal premiérem. Lord North zpočátku své vlády o americké kolonie neprojevoval téměř žádný zájem, proto byl konfliktem z 16. prosince velmi překvapen. Po událostech v Bostonu byl jako guvernér Massachusetts jmenován Thomas Gage, který byl původně velitelem britské armády v Americe. Prosazením čajového zákona lord North doufal, že se situace uklidní, ale nemohl se splést více, protože díky donucovacím zákonům se kolonistům podařilo sjednotit tak, jako ještě nikdy předtím. V Americe se mimo jiné začala objevovat myšlenka na uspořádání Prvního kontinentálního kongresu.²⁹

Ještě před uskutečněním Prvního kontinentálního kongresu se stala bostonská vzpoura symbolickou akcí ve všech koloniích a brzy poté v dubnu roku 1774 napodobili newyorští občané Samuela Adamse s dalšími bostonskými vlastenci. Kolonisté se zde rozhodli obdobně naložit s čajem a veškeré zásoby z lodí, které kotvily v místním

²⁷ 1773 – *Tea Act*. In: Stamp Act History [online], [cit. 2015-01-22]. Dostupné z: <http://www.stamp-act-history.com/tea-act/1773-tea-act/>

²⁸ NASH, s. 89–90.

²⁹ FERLING, s. 24–26.

přístavu, vyházeli do moře. Nebylo pro ně ani překážkou, že čaj tentokrát nepocházel ze zdrojů Východoindické společnosti, nýbrž se jednalo o čaj tajně pašovaný.

V květnu roku 1774 byl přijat další zákon, který se dotkl všech britských osad v Americe, a s jehož pomocí byla upravena správa provincie Québec. Kanadská hranice se na základě tohoto zákona posunula jižněji k řece Ohio, což výrazně narušilo virginské pravomoci severně od Ohia. Zároveň byly ohroženy přiděly půdy slíbené veteránům z francouzsko-indiánské války a konečně území, která si původně nárokovala Pensylvánie s Novou Anglií, náležela nyní Québecu. V nejhorší situaci se nacházel Massachusetts, jelikož veškerými svými kroky se jej britský parlament snažil izolovat od ostatních kolonií a okolního světa.³⁰

Po těchto událostech se sešel sněm ve Virginii, kde se kolonisté opět snažili zformovat odpor vůči Britům. Tento sněm byl sice v květnu 1774 rozpuštěn virginským guvernérem, ale jeho členové se i tak tajně scházeli a začali sestavovat prohlášení o uspořádání kontinentálního kongresu. Až massachusettský sněm přišel přímo s prvním konkrétním návrhem na setkání takového kongresu, jehož místem měla být Filadelfie.³¹

Historicky První kontinentální kongres se ve Filadelfii konal dne 5. září 1774 a trval do 26. října téhož roku. Shromáždili se zde zástupci z celkem dvanácti kolonií, jako jediní se nedostavili reprezentanti za osadu Georgii. Delegáti, kteří se Kongresu účastnili, byli zvoleni třemi způsoby – buďto lidem, korespondenčními výbory jednotlivých kolonií anebo zákonodárny sbory kolonií. Jednotlivé cíle kolonií nebyly ve všech případech stejné. Našli se radikální představitelé, kteří se chtěli odtrhnout od mateřské země, ale byli zde i tací, kteří toužili pouze po obraně koloniálních práv. Zástupci jednající za New York a Pensylvánii trvali na hledání řešení sporu s Velkou Británií a jejich následném urovnání. Delegace z Virginie byla nejrozumnější ze všech, protože její členové měli každý svůj názor a vlastní představu, jakou cestou se ve složité situaci ubírat. Představitelé, jež zde jednali za Virginii, byli jedni z nejvýznamnějších mužů v Americe své doby. Mezi nimi byl George Washington, Richard Henry Lee anebo Patrick Henry. Za kolonii Massachusetts se měl shromáždění účastnit John Adams, který byl „vybrán zákonodárci za jednoho z pěti delegátů na První kontinentální kongres ve Filadelfii“³² a spolu s ním byl například zvolen jeho příbuzný Samuel Adams. První týdny Kongresu proběhly ve znamení diskusí. Jelikož do té chvíle

³⁰ Tamtéž, s. 107–108.

³¹ TINDALL, SHI, s. 87.

³² MCCULLOUGH, David, *Státník a prezident John Adams*, Praha 2005, s. 43.

nevystupovaly americké kolonie nikdy jako celek, bylo pro všechny zúčastněné těžké překonat počáteční nedůvěru mezi sebou.³³

Během září projednával Kongres tzv. suffolská usnesení, jež řešila složitou situaci Massachusetts a nastiňovala plán vzdoru obyvatel okresu Suffolk v Massachusetts, ve kterém se nacházel Boston.³⁴ Dne 14. října delegáti schválili dokument s názvem *Prohlášení práv a stížností*, který svědčil o touze kolonií po nezávislosti, ačkoliv tento požadavek nikde veřejně představen prozatím nebyl. Později se na Kongresu projednávaly otázky hospodářských sankcí a dalších opatření proti Britům. „*První kontinentální kongres pak přijal usnesení obsahující úplný bojkot anglického zboží, prohlášení anglických opatření v Massachusetts za protiústavní, výzvu této kolonii k ustavení vlastní vlády a svolání k obyvatelstvu, aby vytvářelo ozbrojené milice*“³⁵. Bojkot britského zboží měl být nyní rozdělen do několika jednotlivých etap, přičemž úplně by byl odvolán pouze v případě, pokud by britský parlament zrušil nejen donucovací zákony uvalené na Massachusetts, ale také ostatní v Americe neoblíbené zákony a daně přijaté po roce 1763. Bojkot na dovoz zboží měl být zahájen od 1. prosince 1774, a až od 1. března roku 1775 měl probíhat bojkot spotřeby zboží, které mělo britský původ. Nejpozději měl být zahájen bojkot vývozu zboží do Velké Británie, a to s datem od 10. září 1775. Ke konci rokování pak byly sepsány čtyři petice, které měly povětšinou směřovat k obyčejnému lidu a žádaly jej, aby se v boji za nezávislost postavil za Američany. V úplném závěru byl Kongres stanoven jako stálý orgán, který měl vykonávat nejvyšší řídicí funkci v amerických koloniích. Zástupci, kteří se Prvního kontinentálního kongresu účastnili, se rozešli na konci října a další schůzka Kongresu byla stanovena na 10. květen 1775.³⁶

Reakce v Británii na Kongres uspořádaný ve Filadelfii nebyla nijak překvapivá. Král zuřil a téměř nikdo v parlamentu nehodlal přijmout podmínky, na kterých se delegáti ve Filadelfii usnesli. Lord North přišel s plánem tzv. smířlivé rezoluce, podle níž měly být parlamentem ukládány daně určené pouze k regulaci obchodu, a pokud by každá kolonie přispívala určitou částkou na ochranu impéria, mohly by si ponechat cla, která byla na jejich území vybrána. Tato rezoluce byla britským parlamentem přijata 27. února 1775. Jejím cílem bylo, aby kolonie stojící na straně Bostonu, přidaly na

³³ *First Continental Congress*. In: US History [online], [cit. 2015-01-26]. Dostupné z: <http://www.ushistory.org/declaration/related/congress.htm>

³⁴ CHRISTIE, LABAREE, s. 208–209.

³⁵ BROŽ, Ivan, *Thomas Jefferson ještě žije*, Plzeň 2001, s. 43.

³⁶ RAKOVÁ, s. 113–117.

stranu Británie, avšak tento plán lorda Northa nevyšel. Než aby se neshody mezi soupeři urovnaly, vedla rezoluce k ještě zarytějšímu nepřátelství, urovnání konfliktu se začínalo stále více zdát jako nemožné a všechno šlo k tomu, že mezi Velkou Británií a americkými koloniemi brzy vypukne válka.³⁷

Ještě před uspořádáním Prvního kontinentálního kongresu se stal hlavním centrem veškerého dění především Massachusetts. Ten se začal připravovat na válečné střetnutí s britským protivníkem již před zahájením Kongresu a bylo zde nařízeno, aby každé město zorganizovalo svou vlastní domobranu a začalo trénovat okamžitě své muže. V některých koloniích začali svou domobranu trénovat na konci roku 1774. V Marylandu, New Hampshire, Jižní Karolíně či ve Virginii začali s výcvikem na počátku roku 1775 a ve virginském okresu Fairfax County byli dokonce muži občas trénováni přímo pod dozorem plukovníka Washingtona, který sem dojížděl ze svého sídla v Mount Vernon.

I v amerických koloniích se ale našli lidé, kteří před takovou přípravou na válku s Velkou Británií varovali a poukazovali na to, že válka pro kolonisty špatně skončí. Podle konzervativců, kteří se střetem se svou mateřskou zemí nesouhlasili, neměla americká domobrana šanci proti britským profesionálním vojskům. Velké obavy mezi některými občany panovaly rovněž z toho, aby se americké osady v případě neúspěchu nemusely úplně rozdělit a neskončily pod nadvládou jiných evropských mocností, jako Francie anebo Španělska.³⁸

2.3 Bitva o Concord a Lexington

Vzhledem k tomu jak nepříznivě se situace pro Británii vyvíjela, nařídila vláda už na počátku roku 1775 užít vojenské síly. Tento příkaz oživil v Londýně debaty a panovaly zde obavy, že válku nebude snadné vyhrát a je zapotřebí dbát opatrnosti.³⁹ Naopak během prvních měsíců roku 1775 byly téměř všechny americké kolonie ovládnuty revolučním hnutím. Počala se vytvářet budoucí revoluční elita, konala se setkání, během kterých se plánoval příští postup.⁴⁰ Oddíly domobrany se stále více rozšiřovaly a ve Virginii byl v březnu obnoven již spoustu let zaniklý zákon o domobraně.

³⁷ TINDALL, SHI, s. 88.

³⁸ FERLING, s. 27.

³⁹ Tamtéž, s. 29.

⁴⁰ RAKOVÁ, s. 121.

Osudným dnem se stal 19. duben 1775, kdy došlo k prvnímu střetnutí války za nezávislost.⁴¹ Celá válka začala tajnou operací, které velel generál Gage, jehož plán měl dva důležité cíle. Jedním z nich bylo zničit zbrojnici v Concordu a dalším jeho cílem bylo zajmout Samuela Adamse a Johna Hancocka, dva nesmiřitelné odpůrce britské koruny a parlamentu. Oba dva – Samuel Adams i John Hancock – se měli v době operace nacházet v Lexingtonu, tedy nedaleko Bostonu. Generál Gage vymyslel plán velice systematicky, byl založen především na okamžiku překvapení. K jeho uskutečnění vyslal okolo 900 mužů, kterým velel major John Pitcairn, a do čela celé operace byl postaven podplukovník Francis Smith. Ten byl vyslán s rozkazem zmocnit se nejdříve obou rebelů. Ihned poté se mužstvo mělo rozdělit a část z něho pokračovat ve směru ke concordské zbrojnici. Vše mělo být uvedeno do pohybu ještě před půlnocí 18. dubna a celá akce měla být ukončena následující den, kdy se měly všechny jednotky generála Gage bezpečně dostat do Bostonu. Celá operace by pravděpodobně vyšla, nebýt špionáže ze strany kolonistů, protože tu samou noc, kdy se vydala britská vojska směrem do Lexingtonu a Concordu, vyjel Paul Rever v čele dalších osadníků, kteří se o plánu dozvěděli, varovat občany těchto dvou měst. Britská vojska se zpozdlila, kvůli čemuž se Paul Rever dostal do Lexingtonu včas a moment překvapení generála Gage byl zmařen, neboť Samuel Adams a John Hancock mohli uprchnout. Bezprostředně poté se Rever vydal do Concordu, v Lexingtonu svolali poplach a začaly se zde skládat jednotky, které se v tento kritický okamžik měly vydat směrem do Concordu. K prvnímu ozbrojenému střetu došlo již u Lexingtonu, kdy sem brzy ráno dorazila britská vojska, na které zde čekala ani ne stovka mužů z místní domobrany, v jejichž čele stál kapitán John Parker. Tito osadníci, původem farmáři a řemeslníci, neměli na rozdíl od nepřítele řádný výcvik, takže z tohoto prvního střetnutí americké války za nezávislost vyšli vítězně Britové. Na straně kolonistů bylo osm mrtvých a devět raněných, zatímco jejich protivník vyvázl takřka bez škrábnutí.⁴²

Oddíly britských jednotek se mohly beze ztrát vydat do Concordu, avšak osadníci mezitím začali shromažďovat posily, které se jim měly postavit. Rozruch, který v Concordu Britové způsobili během rabování místní zbrojnice, sem přivedl majora Johna Buttricka. Buttrick byl kolonista, jenž vedl jednu z místních domobran, a do města jej vlastně přivedla náhoda, protože se momentálně pohyboval v jeho okolí. Za pomoci Buttrickových posil byl následující střet u Severního mostu se skupinou

⁴¹ Tamtéž, s. 123–124.

⁴² FERLING, s. 29–30.

britských vojáků úspěšný, protože ačkoliv neměli Britové přílišné ztráty, dalo se jejich mužstvo na ústup, jenž se postupně změnil v bezhlavý útěk, v jehož průběhu byli pronásledováni americkými vlastenci. Skrýt se jim podařilo poté až v Bostonu. Záslouhou tohoto střetnutí se sebedůvěra Američanů posílila, protože to byl jejich první větší vojenský úspěch, který mohli slavit.⁴³

Krátce po těchto událostech, dne 22. dubna 1775, zaslal generál Thomas Gage dopis hraběti z Dartmouthu. Hraběte v něm informoval o proběhnutém boji a celkové situaci, v jaké se jeho vojska nacházela. Kromě toho také v dopise píše: „*Nelze příliš chválit lorda Percyho za jeho nevšední činnost a chování během celého dne, podplukovník Smith a major Pitcairn udělali vše, co mohli, stejně jako by tak udělal jakýkoliv jiný důstojník, a muži se zachovali s jejich obvyklou neohrožeností.*“⁴⁴ Součástí dopisu generála Gage byl také seznam mrtvých, zraněných a rovněž pohřešovaných.⁴⁵

⁴³ OPATRŇÝ, s. 67.

⁴⁴ RHODEHAMEL, John H., *The American Revolution : Writings from the War of Independence*, New York 2001, s. 20.

⁴⁵ Tamtéž, s. 19–20.

3 První roky války, vyhlášení nezávislosti

Nedlouho poté, co proběhla bitva o Concord a Lexington, bylo naplánováno druhé setkání kontinentálního kongresu. Datum jeho zahájení bylo stanoveno již na Prvním kontinentálním kongresu a bylo určeno na 10. květen 1775. V tomto období se válka začala rozšiřovat do všech kolonií a Kongres byl nucen převzít funkci revoluční vlády. Situace se stále více komplikovala, ale účastníci Kongresu doufali, že se jim podaří s britskou vládou ujednat kompromis, který by byl východiskem, jak se pokračující válce vyhnout. Počátkem června byly vydány dva texty. Jedním z nich byla *Petice olivové ratolesti* adresována králi Jiřímu III. jako výzva a zároveň prosba, neboť v ní její autor John Dickinson ve jménu všech osad žádal, aby bylo ukončeno nepřátelství mezi oběma stranami. Jednalo se o další z pokusů o smír s Británií, který byl ze strany krále rázně odmítnut.⁴⁶ Jako další dokument přijal Kongres 6. června *Prohlášení o příčinách a nutnosti sáhnout ke zbraním*, které sice upravil Dickinson, ale původně jej vypracoval Thomas Jefferson. Ten zobrazoval rozpory, jež sužovaly většinu rebelů bojujících za svobodu a zároveň se je snažil ospravedlnit v jejich boji.⁴⁷ Mimo jiné se Benjamin Franklin stal ministrem pošt a také byla vytvořena funkce komisaře, který měl vyjednat mírové smlouvy s indiánskými kmeny.⁴⁸

V červenci roku 1775 zaslal ve jménu dvanácti spojených kolonií Kongres dopis Irokézské lize – kmenům Kujagů, Mohawků, Oneidů, Onondagů, Seneků a Tuskarovů. V této zprávě popisovali kolonisté situaci, v jaké se nacházeli, a proč bojují s Británií. Zároveň v dopise vyzývali indiánské kmeny, aby nechaly zakopanou válečnou sekeru. Pobízeli Irokézskou ligu, aby se jejich lid sešel na hlavní obecní radě, kde by si měli promluvit o momentálním stavu poměrů. Poté byli jejich zástupci pozváni Kongresem do Albany.⁴⁹

3.1 George Washington velitelem

Druhého kontinentálního kongresu se účastnily velké osobnosti americké revoluce stejně tak, jako toho předchozího. Za Massachusetts zde opět působil John Adams a za Virgínii se jej měl účastnit tentokrát i Thomas Jefferson. Z osobních důvodů ale jednání nakonec nestihl a do Filadelfie dorazil až 1. října 1775.⁵⁰

⁴⁶ TINDALL, SHI, s. 90–92.

⁴⁷ CHRISTIE, LABAREE, s. 264.

⁴⁸ TINDALL, SHI, s. 92.

⁴⁹ RHODEHAMEL, s. 54–60.

⁵⁰ BROŽ, S. 47.

Během své nepřítomnosti mimo jiné také zameškal zvolení vrchního velitele Kontinentální armády. Stal se jím rodák z Virgínie George Washington, jenž byl podruhé zvolen mezi delegáty Kongresu, nyní s jasnou většinou hlasů. Na jeho zvolení vrchním velitelem všech amerických vojsk měl důležitou zásluhu John Adams, který Washingtona jako hlavního kandidáta navrhl. Důvodů k tomu měl hned několik – George Washington byl vysoké statné postavy, a tak na první pohled působil vznešeným dojmem, byl tedy vhodným kandidátem na velitele. Mimo jiné bylo nutné přiklonit si co nejvíce na svou stranu Virgínie, jelikož měla hodně obyvatel a bylo potřeba na stranu osadníků bojujících za svobodu, získat co nejvíce lidí. Východiskem z této situace bylo zvolení jednoho z občanů Virgínie jako vrchního velitele armády a George Washington byl dokonalou volbou, protože měl bohaté zkušenosti z bojů během sedmileté války. Britskému soupeři se přesto nemohl rovnat. Velitelem byl zvolen 15. června a o den později tuto funkci přijal, ačkoliv se zpočátku zdráhal. Svou zdrženlivost zdůvodňoval nedostatečnou kvalifikací a prohlásil, že sloužit bude pouze v případě, pokud bude moci tuto službu vykonávat zadarmo.⁵¹

George Washington byl synem bohatého plantážníka, ale jelikož měl několik starších bratrů, nezdědil po smrti otce příliš mnoho majetku.⁵² Velice blízký si byl se svým nevlastním bratrem Lawrencem, který se později přizemnil do bohatého rodu Fairfaxů a zdědil rodinné sídlo v Mount Vernonu. V šestnácti letech se Washington rozhodl stát zeměměřičem a později se aktivně účastnil francouzsko-indiánské války, ve které si ve svých dvaadvaceti letech vysloužil hodnost velitele Virginského regimentu. Ke konci padesátých let se oženil s nejbohatší virginskou vdovou Marthou Custisovou a zdědil sídlo v Mount Vernonu, když Lawrence zemřel na tuberkulózu. V šedesátých letech se Washington stal aktivním účastníkem protestů proti britské nadvládě a v roce 1774 byl zvolen mezi virginské delegáty Prvního kontinentálního kongresu.⁵³

Kromě jmenování Washingtona jako velitele, čekal Kongres úkol jmenování ostatních vůdců dílčích částí armády. Jedním z nich se stal Artemas Ward, který pocházel z Massachusetts, byl členem massachusettského shromáždění a účastnil se

⁵¹ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 83–86.

⁵² Ve své publikaci *Almost a Miracle: The American Victory in the War of Independence* Ferling uvádí, že zdědil pouze několik otroků, téměř nepoužitelnou farmu ve Fredericksburgu a ani nedosáhl téměř žádného vzdělání.

⁵³ FERLING, s. 40–41.

bojů francouzsko-indiánské války.⁵⁴ Sám George Washington poté podpořil výběr Horatio Gese a Charlese Leeho, se kterými se setkal dříve, když sloužili všichni v britské armádě. Charles Lee začal na počátku sedmdesátých let sympatizovat s osadníky a během setkání Prvního kontinentálního kongresu pobýval ve Filadelfii. Horatio Gates se naprosto od Leeho lišil – Gates byl ženatý a oddaný své rodině, zatímco Lee byl velmi ambiciózní a na rozdíl od Gese lépe vzdělaný. Se svými zkušenostmi a dovednostmi, které mohli předat ostatním mužům v Kontinentální armádě, se stali velice cennými pro Kongres, který s jejich volbou nakonec souhlasil.⁵⁵

Na další srážku s Brity, kteří byli v obležení v Bostonu od svého útěku z Concordu, se začal Kongres připravovat ještě před jmenováním Washingtona vrchním velitelem kontinentálních vojsk. U Britů působili v tuto dobu tři generálové – William Howe, John Burgoyne, Henry Clinton a bostonským guvernérem byl nadále Thomas Gage.

Výbor pro bezpečnost spolu s válečnou radou připravoval americký plán tažení, podle kterého americká vojska, pod velením poručíka Williama Prescottta, začala opevňovat v noci 16. června vyvýšeninu Breed's Hill.⁵⁶ Bylo zde okolo 1600 mužů a poblíž Bunker Hillu si zřídil své hlavní sídlo plukovník Putnam. Opevnění se americké posádce nepodařilo zcela dokončit, protože zjistili jejich polohu Britové a v čele s generálem Howem zaútočili. Bitva vypukla 17. července 1775 a Howeova vojska se musela potýkat s poměrně dobře vystavenou, ačkoliv nedokončenou obranou kolonistů, kvůli které jeho muži utrpěli zpočátku velké ztráty. V průběhu bitvy se situace změnila ve prospěch Britů, kteří nakonec snadno ovládli bitevní pole a kolonisté postupně prchali.⁵⁷

Americké ztráty čítaly okolo 140 mrtvých a 270 zraněných.⁵⁸ Mezi mrtvými byl i Joseph Warren, prezident provinčního kongresu v Massachusetts. Byl rovněž známý jako politický řečník a stal se prvním oslavovaným mučedníkem v americkém boji za svobodu a národním hrdinou.⁵⁹ I když se bitva převážně odehrála u Breed's Hillu, byla později nazvána jako bitva u Bunker Hillu. V podstatě změnila další charakter války pro mnoho kolonistů, protože na rozdíl od bitev o Concord a Lexington, kde bránili osadníci

⁵⁴ Tamtéž, s. 35.

⁵⁵ Tamtéž, s. 44–47.

⁵⁶ Tato vyvýšenina se nacházela na charlestownském poloostrově nedaleko Bostonu.

⁵⁷ RAKOVÁ, s. 128.

⁵⁸ CHRISTIE, LABAREE, s. 263.

⁵⁹ PURCELL, Sarah J., *Sealed with Blood : War, Sacrifice, and Memory in Revolutionary America*, Philadelphia 2010, s. 11.

jen své vlastní domovy, zde mnoho z nich položilo nebo riskovalo život nejen pro obranu svého vlastního majetku, ale pro dobro všech.⁶⁰

Po střetu u Bunker Hillu bylo všem jasné, že konflikt bude velmi dlouhý a vyčerpávající. Na konci července jednali delegáti o únorovém plánu o usmíření od lorda Northa, který byl s konečnou platností odmítnut a 2. srpna se rozhodlo o odročení jednání Druhého kontinentálního kongresu. Ještě krátce předtím se Washington postavil do čela armády v Cambridge v Massachusetts.⁶¹

3.2 První myšlenky nezávislosti a její vyhlášení

Touha odtrhnout se od Británie pramenila v koloniích z různých příčin. Američané snili o vlastním uspořádání, politickém zastoupení a nechtěli být nijak obchodně omezováni ze strany metropole, na druhou stranu pro ně svazek s jejich původní mateřskou zemí byl v určitých záležitostech výhodný, protože měli zajištěné odbytiště pro svůj obchod, který by v případě vyhlášení nezávislosti byl jistě ohrožen. Velký strach panoval mezi kolonisty kvůli tomu, jak by se mohla vyvinout sociální situace, kdyby kolonie získaly samostatnost a váhání jednotlivých osad se projevovalo již na Druhém kontinentálním kongresu, zejména mezi delegáty New Yorku a Pensylvánie.⁶² Pravděpodobně proto došlo k vyhlášení nezávislosti až o rok později, tedy v roce 1776.

V listopadu 1775 se kolonisté setkali s dalším odvetným opatřením ze strany britského parlamentu, jenž blokádu Massachusetts rozšířil na všechny zbývající kolonie. Navíc podle Jiřího III. byli Američané nyní v otevřené rebelii.⁶³ Počátkem ledna 1776 se nejprve na pultech filadelfských knihkupectví objevil spis *Zdravý rozum* od Thomase Painea, který se velmi rychle rozšířil do všech osad. Paine přicestoval z Británie do Filadelfie ke konci roku 1774, kde nejdříve publikoval do *Pensylvánského Magazínu*. Svůj *Zdravý rozum* začal psát nedlouho poté, co král na podzim roku 1775 prohlásil snažení kolonistů za otevřenou rebelii a původně jej uveřejnil v anonymitě. Spis se stal velice rychle jakousi biblí americké revoluce, protože nebylo místa, kde by jej lidé nečetli a nepředávali si mezi sebou. Paine se v něm nepostavil jako mnozí jiní předtím proti parlamentu, ale otevřeně nesouhlasil přímo s králem a způsobem jeho vlády, což byla velká změna. Kolonisté, kteří váhali na jakou stranu se přidat a zda podpořit nezávislost, se velice často po přečtení pamfletu rozhodli bojovat proti Británii, za svou

⁶⁰ CHRISTIE, LABAREE, s. 263.

⁶¹ RAKOVÁ, s. 129.

⁶² Tamtéž, s. 132–134.

⁶³ HEIDEKING, MAUCH, s. 47.

svobodu a právě díky *Zdravému rozumu* začali kromě parlamentu kritizovat i osobu krále.⁶⁴

Na přelomu let 1775–1776 podnikala britská vojska stále více akcí proti americkým osadníkům, veškeré vzbouřenecké kolonie byly obchodu uzavřeny a Jiří III. zahájil najímání německých žoldnéřů do řad své armády. Větší změnu ale přinesl až březen 1776, kdy se kolonisté zmocnili Dorchesterských výšin nedaleko Bostonu, ve kterém již dříve funkci hlavního velitele britských vojsk přijal generál William Howe.⁶⁵

Dorchesterké výšiny obsadili kolonisté pod velením Washingtona, který původně prosazoval přímý útok na britské posádky v Bostonu, avšak od tohoto plánu musel upustit, jelikož jej ostatní nepodpořili. Tím bylo ukončeno obléhání Bostonu, protože se generál Howe rozhodl Boston raději vyklidit, než aby jeho vojska čelila útokům kolonistů, a tak utrpěla velké ztráty.⁶⁶ Několik tisíc britských vojáků vyplulo 17. března 1776 z Bostonu a kolonii, kde válka necelý rok předtím začala, nepřítel prozatím opustil.⁶⁷

Ještě před útekem britských vojsk z Bostonu, koncem února 1776, se Britové rozhodli, že se pokusí otevřít válečnou frontu v Jižní Karolíně. Generál Clinton byl se svou armádou vyslán z Bostonu, aby spojil své síly v Severní Karolíně spolu s místními loajalisty a posilami, které sem připluly z Británie. Společně měli táhnout na Charleston v Jižní Karolíně, což byl strategicky důležitý přístav. Nakonec se ale loajalisté rozhodli zůstat stranou, jelikož byli rebely poraženi 27. února 1776 v bitvě u Moore's Creek Bridge nedaleko Wilmingtonu. Clinton se tedy spojil alespoň s generálem lordem Charlesem Cornwallisem.⁶⁸ Společně poté táhli na Charleston, kde ale americký generál Lee stihl narychlo krátce před britským útokem postavit opevnění. Podpora loajalistů ze Severní a Jižní Karolíny generálu Clintonovu patrně skutečně chyběla. Útok zahájil 28. června, ale nedosáhl žádného úspěchu. Se svou armádou byl Clinton nakonec donucen se stáhnout a po dobu téměř dalších dvou let se do této oblasti Britové nevrátili.⁶⁹

⁶⁴ NASH, 189–190.

⁶⁵ TINDALL, SHI, s. 92.

⁶⁶ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 101.

⁶⁷ CHRISTIE, I. R., LABAREE, B. W., s. 267.

⁶⁸ *Battle of Moore's Creek Bridge*. In: U-S-History [online], [cit. 2015-02-10]. Dostupné z: <http://www.u-s-history.com/pages/h1268.html>

⁶⁹ CHRISTIE, LABAREE, s. 267.

Naopak neúspěšní byli američtí osadníci při výpravě, jež byla zahájena na podzim 1775 do kanadského Québecu, a velel jí Benedikt Arnold. I když se jim město podařilo oblehnout, nebyla tato akce úspěšná. Zesláblého Arnolda musel na jaře 1776 vystřídat ve velení generál John Thomas, který byl krátce na to nucen ustoupit, jelikož Britové získali nové posily. V červnu byli kolonisté poraženi během srážky u Tří řek, generál Thomas mezitím zemřel na neštovice a v průběhu července se zbytky skupin Američanů zklamány neúspěchem vydaly do Ticonderogy.⁷⁰

V první polovině roku 1776 se situace začínala měnit. Myšlenku nezávislosti nyní přijímala i široká veřejnost a hlavně se k ostatním koloniím připojila i Georgie. Rozhodování navíc urychlilo to, že 1. března 1776 vypršela platnost kontinentální asociace, jež dohlížela, jak se v koloniích dodržuje bojkot. O jeho prodloužení se muselo opět jednat, takže se myšlenka nezávislosti nabízela čím dál více.

Během jara roku 1776 byla uzavřena tajná dohoda mezi Paříží a Madridem o pomoci kolonistům, prozatím však pouze ve formě výzbroje pro kontinentální armádu, o jejímž vyslání rozhodl španělský král Karel III. společně s Ludvíkem XVI. na začátku května. V následujících letech se dodávky výzbroje a hlavně střeliva z Francie staly velmi významnou pomocí pro americká vojska. V dubnu 1776 byl Kongresem vyhlášen volný obchod, díky kterému mohly americké osady obchodovat se všemi zeměmi světa, ale výjimku v tomto zákonu tvořila Velká Británie a veškerá její závislá území, se kterými byl obchod zakázán.⁷¹

Nikdo si na začátku války v dubnu 1775 nebyl jist, že by měla vést k vyhlášení nezávislosti. V průběhu prvního roku se ale začaly boje rozšiřovat na další území a pro Američany se tato válka proměnila v zápas o přežití.⁷² O to víc bylo překvapivé, když se v květnu 1776 počaly ozývat první vážné hlasy ve Virginii, které požadovaly nezávislost. Její delegáti byli následně pověřeni, aby se na Kongresu pokusili projednat definitivněji myšlenku osamostatnění.⁷³ Zástupce z Virginie Richard Henry Lee na jednání konaném 7. června ve Filadelfii prezentoval text tří důležitých rezolucí. „*První konstatovala, že kolonie jsou podle práva svobodnými a nezávislými státy, zbavenými jakýchkoli pout k britské koruně a veškerých politických svazků s britským národem; dále měla být přijata účinná opatření k navázání zahraničních spojení a konečně*

⁷⁰ Ticonderoga byla strategicky důležitá pevnost ve státě New York, kterou se dobrovolníkům z kolonie Massachusetts pod velením Benedikta Arnolda podařilo obsadit v době začátku zasedání Druhého kontinentálního kongresu. (TINDALL, SHI, s. 90.)

⁷¹ RAKOVÁ, s. 155–158.

⁷² PURCELL, s. 16.

⁷³ HEIDEKING, MAUCH, s. 48.

*třetí článek předpokládal vytvoření konfederace států na místě dosavadních Spojených kolonií.*⁷⁴

Aby mohla být nezávislost vyhlášena, musely všechny osady jednotlivě upravit své vládní systémy, což byla poslední zábrana k svolání samostatnosti. Úkolu, zbavit se této překážky, se ujal John Adams. Již počátkem května 1776 vydal úvahu nesoucí název *Myšlenky o vládě*. V jeho podání to měl být návod, jak mají jednotlivé kolonie sestavit a přijmout nové ústavy, nastolit správný republikánský systém a následně jej udržet. Nastínil zde také svou představu, jak by měl podle něho budoucí systém vlády vypadat, jakým způsobem a jak často by měly probíhat volby, a jako první načrtl myšlenku vzniku systému tzv. checks and balances, opírajícího se o vzájemnou kontrolu a rovnováhu. Uvedený systém se o několik let později při tvorbě Ústavy Spojených států amerických stal skutečně její součástí.⁷⁵

Ještě před vznikem díla *Myšlenky o vládě* vydaly předběžnou ústavu osady Jižní Karolína a New Hampshire v rozmezí měsíců ledna a března roku 1776.⁷⁶ Postupně se přidávaly další kolonie, které uveřejňovaly své vlastní ústavy. Mezi první patřila Virginie řídicí se kongresovými rezolucemi z května, jež novou ústavu přijala těsně před vyhlášením nezávislosti 29. června 1776. Virginii se svými ústavami následovaly ostatní osady, jako například Delaware, který svou ústavu přijal 20. září 1776 anebo Maryland s ústavou přijatou 9. listopadu. Nejpozději svou konstituci přijala Georgie, která tak učinila až na počátku února roku 1777 a New York s datem 20. dubna 1777.⁷⁷

K vyhlášení nezávislosti bylo potřeba zajistit plno dalších náležitostí. Jedné z nich se měl ujmout Thomas Jefferson, který byl na počátku května 1776 naléhavě povolán do Filadelfie, kde panovala sice napjatá, ale přesto i nadšená atmosféra v očekávání příštích událostí a brzy se rovněž přenesla i na Jeffersona. Ihned poté, co Jefferson do Filadelfie dorazil, mu oznámili, že byl vybrán jako předseda do kongresové komise, která má co nejrychleji sestavit prohlášení o nezávislosti Spojených kolonií. Jako další členové komise byli spolu s Jeffersonem zvoleni Benjamin Franklin, John Adams, Robert Livingston a Roger Sherman. Úkol, jehož se Jefferson ujal, byl poměrně obtížný, jelikož se v tomto prohlášení měl obrátit nejen na americké rebely protestující proti britské nadvládě, ale i na ostatní země a kultury tehdejšího světa.⁷⁸

⁷⁴ RAKOVÁ, s. 160.

⁷⁵ Tamtéž, s. 158–160.

⁷⁶ Ústava Jižní Karolíny byla v březnu 1778 přepracována.

⁷⁷ WOOD, Gordon S., *The Creation of the American Republic 1776-1787*, Williamsburg 1969, s. 133.

⁷⁸ BROŽ, s. 48–49.

Vypracování návrhu budoucí ústavy svazku amerických kolonií dostalo na starost třináct delegátů, v jejichž čele stál John Dickinson. Jefferson mezitím usilovně pracoval na sepsání Deklarace nezávislosti, jež k posouzení obdrželi 28. června Benjamin Franklin s Johnem Adamsem, kteří Jeffersonově práci téměř nic nevytknuli.⁷⁹ V Deklaraci nezávislosti se Jefferson vlastně snažil ospravedlnit americké kolonisty a zdůvodnit odtržení od Velké Británie. Celý text Deklarace nezávislosti začíná takto: „*Když se v běhu lidských životů stane pro některý národ nezbytným rozvázat politické svazky, které jej poutaly k jinému národu, a zaujmout mezi mocnostmi světa oddělené a rovnocenné postavení, k jakému jej opravňují zákony přírody a boha přírody, pak prostá úcta k názorům lidstva vyžaduje, aby vyhlásil příčiny, které jej vedou k odtržení.*“⁸⁰

První červencový den roku 1776 se opět sešli delegáti Kongresu, aby s definitivní platností hlasovali o vyhlášení nezávislosti, pro kterou se vyjádřilo z třinácti kolonií celkem devět. Proti byla Jižní Karolína a Pensylvánie, Delaware byl na počátku tohoto jednání rozdělen. Stále nerozhodný New York se hlasování zdržel úplně. Během vytrvalého vyjednání se nakonec delegátům, kteří se do té doby vyslovili pro nezávislost, podařilo přesvědčit zástupce kolonií Delaware, Pensylvánie a Jižní Karolíny, aby změnili svou původní volbu a 2. července nakonec také hlasovali pro nezávislost. New York souhlasil až o něco později.⁸¹ Po horečnatých přípravách a nekonečných jednáních byla 4. července přijata Deklarace nezávislosti, vyhlášena nezávislost, oznámena celému světu a tímto aktem vznikly Spojené státy americké.⁸²

Jeden den před vyhlášením nezávislosti napsal John Adams jeden z mnoha dopisů své manželce Abigail Adamsové, ve kterém hovořil o výhodách toho, že nezávislost bude vyhlášena až v této době⁸³, protože události posledních měsíců stmelily kolonisty jako nikdy předtím. Pak Abigail psal také o tom, co se přihodilo během prvních červencových dnů roku 1776. V závěru textu vyjádřil jisté obavy: „*Jsem si dobře vědom dřiny a krve a pokladů, které nás budou stát k udržení tohoto prohlášení, a podpoře a obraně těchto států. – Ale přes všechno šero vidím úchvatné paprsky světla a slávy.*“⁸⁴

⁷⁹ RAKOVÁ, s. 161.

⁸⁰ JEFFERSON, s. 154.

⁸¹ Zdrženlivost New Yorku byla mimo jiné také pravděpodobně způsobena tím, že se v jeho blízkosti stále nacházela britská vojska pod velením generála Howe.

⁸² CHRISTIE, LABAREE, 272–273.

⁸³ Tedy, že bude vyhlášena, až v roce 1776.

⁸⁴ RHODEHAMEL, s. 127.

3.3 Články konfederace

Jak je již uvedeno výše, John Dickinson stál v čele komise, která měla na starost vytvoření nové ústavy Spojených států amerických, jejíž konečný návrh byl předložen před Kongres v listopadu 1777 v podobě tzv. Článků konfederace. Ty byly sice přijaty, nicméně bylo nezbytné provést jejich ratifikaci, která probíhala v jednotlivých státech od roku 1778, avšak v některých z nich byla značně zdlouhavá.⁸⁵ Jako poslední ji ratifikoval stát Maryland v roce 1781.⁸⁶

Při schvalování Článků konfederace se Kongres inspiroval dílem od Montesquieua *O duchu zákonů*, kde autor pojednával o tom, že by se republiky neměly podřizovat příliš silné ústřední moci, ale vhodnější podle něho bylo spojení republik ve volné konfederaci, která bude zájmy svých jednotlivých členů reprezentovat navenek. Tento spis dal tedy významný podnět Kongresu a všech třináct členů Spojených států amerických zůstalo suverénních.⁸⁷

Přijetím a ratifikací Článků konfederace se pravomoci Kongresu poměrně dost snížily. Jednotlivé americké státy se Kongresem v mnohých rozhodnutích nemusely řídit, a ten tak mohl rozhodovat pouze v některých záležitostech.⁸⁸ Jednotlivé státy si mohly samy stanovit, jaké mají občané platit daně, nicméně jejich následné odvádění mohlo být často značně opomíjeno, jelikož v této oblasti neměl Kongres žádný vliv a daně nesměl ukládat. Americké státy si po neustálých dlouhodobých rozporech s britským parlamentem nepřály, aby centrální vláda měla příliš velkou moc, a tak nemohl Kongres regulovat zahraniční a mezistátní obchod. Aby mohly být schváleny jakékoliv dodatky ke Článkům konfederace, bylo potřebné jednohlasné odsouhlasení všech států, zatímco záležitosti, které se týkaly významných zákonů, musela schválit většina z celkového počtu třinácti států. Přesto všechno byl tento typ konfедераční vlády v nově vzniklých Spojených státech amerických ideální pro tehdejší situaci vzbouřenců.⁸⁹

Přesto neměly Články konfederace dlouhou životnost, protože obsahovaly mnoho nedostatků a chyb, které v průběhu války bylo možné přehlížet, ale později bylo

⁸⁵ Jednalo se především o menší státy, které požadovaly, aby neosídlená území spravovala centrální vláda.

⁸⁶ KUKLÍK, Jan, *Dějiny angloamerického práva*, Praha 2011, s. 373

⁸⁷ HEIDEKING, MAUCH, s. 55.

⁸⁸ Mezi tyto záležitosti patřily například otázky týkající se míru a války, dále se pak Kongres staral o zahraniční vztahy, měl ve svěřených území rozkládající se na Západě, za která přebral zodpovědnost. V jeho rukou bylo také oprávnění řešit spory, které by mohly vzniknout mezi jednotlivými státy, anebo měl dohlížet na problémy vztahující se k indiánské otázce.

⁸⁹ TINDALL, SHI, s. 111.

nutné je upravit. Stalo se tak 1787, kdy Spojené státy americké přijaly novou federální ústavu, která je platná dodnes, a v níž se rovněž promítly i některé části Článků konfederace. Druhý kontinentální kongres byl přetvořen pouze na konfедераční Kongres.⁹⁰

⁹⁰ KUKLÍK, s. 373–374.

4 Dění po vyhlášení nezávislosti

Po vyhlášení nezávislosti se nezadržitelně blížila další střetnutí. V čele se svými vojsky byl vyslán generál Howe na Staten Island, který měl obsadit a posléze zaujmout pozice v New Yorku, tedy strategicky důležitém městě k tomu, aby byla Nová Anglie oddělena od ostatních kolonií. Mužům generála Howea se postavil Washington se svou slabší a méně početnější armádou, než byla ta britská.⁹¹ Britové si na Staten Islandu vybudovali tábor a odtud v srpnu 1776 zaútočili, přičemž si generál Howe dal tentokrát pozor, aby nezopakoval svou chybu z britské porážky u Bunker Hillu, což se mu vydařilo. Washington byl se svou armádou rychle poražen a nezbyla mu jiná možnost, než začít ustupovat na sever. Započalo tak období porážek Američanů a neustálých vítězství Britů. Howe se však dopustil závažné chyby, jelikož obsadil New York a povodí řeky Hudson, ale Washingtona se zbývajících muži nechal prchnout. Vůbec se nezabýval možností, že by mohl zničit zbytek americké armády a rebelové tak získali šanci se z prohrané bitvy alespoň trochu vzpamatovat. Kdyby Howe těžce oslabenou armádu pronásledoval, pravděpodobně by se mu ji povedlo zničit a celá situace by se vyvíjela jinak.⁹²

Navzdory tomu byli Američané nadále ve špatné pozici a k jejímu zlepšení došlo až ke konci roku 1776. Po několika prohraných bitvách v průběhu podzimu 1776 Washington vypracoval velice spletitý a pečlivý plán, podle kterého měla jeho vojska během vánočních svátků zaútočit na Trenton, jenž byl střežen posádkou žoldnéřů z Hesenska. Byť byl Trenton dobře chráněn, Washington se svými muži dal do tohoto útoku opravdu hodně sil a riziko, které při této akci podstupovali, bylo vysoké, ale vyplatilo se a po dlouhé době Američané oslavovali vítězství.⁹³

Několik dní na to došlo 3. ledna 1777 k dalšímu důležitému střetnutí v New Jersey poblíž Princetonu. Po vítězství v Trentonu se Washington rozhodl osvobodit od Britů okupované New Jersey. Během posledních prosincových dnů se k němu donesla zpráva o britských jednotkách vedených generálem Cornwallisem, které momentálně pobývaly u Princetonu a podle dostupných informací se chystaly k dalšímu postupu proti němu do Trentonu, kde se momentálně se svými muži nacházel. Americký velitel se opět ocitl ve složité situaci, protože jeho vojska byla neustále přetrvávajícími boji

⁹¹ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 109–110.

⁹² CHURCHILL, Winston S., *Dějiny anglických mluvících národů. Díl třetí. Věk revoluce*, Praha 1999, s. 149.

⁹³ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 114–115.

vyčerpána a americké válečné prostředky byly oproti těm britským mnohem menší.⁹⁴ Samotná srážka se odehrála na pláních nedaleko Princetonu, kde „*Washington britské sbory v bitvě 3. ledna 1777 po částech porazil, když předtím klamavými manévry rozdělil pozornost vrchních velitelů*“⁹⁵. Ztráty na obou stranách nebyly příliš vysoké, ale bitva u Princetonu měla za následek několik důležitých skutečností. Za prvé ustal britský nátlak na New Jersey, jelikož Britové z většiny území ustoupili a za druhé měla nesmírný psychologický účinek na americké vlastence, protože ti si ještě na počátku prosince 1776 mysleli, že je jejich věc ztracená a Británie se blíží k vítězství. Mimo jiné se kvůli tomuto úspěchu šance na pomoc od evropských velmocí opět zvýšila, ačkoliv o podpoře zejména ze strany Španělska a Francie bylo ještě nutné vyjednávat.⁹⁶

Bez pomoci zvenčí by američtí kolonisté nejspíš válku nevybojovali, poněvadž ne všichni byli jednotní v záležitosti americké nezávislosti, a proto je nutné se zmínit o tom, jak vypadala jednání o spojenectví s evropskými velmocemi ještě před rokem 1777. Již v březnu 1776 byl vyslán Silas Dean do Francie jako tajný posel, který prozatím jednal o obchodním spojenectví, protože jiné v tuto dobu nepřipadalo v úvahu. Kupředu se záležitosti s potenciálními americkými spojenci posunuly až 26. září 1776, kdy Kongres jmenoval Thomase Jeffersona a Benjaminu Franklina jako pařížské vyslance a celou jejich delegaci měl uzavřít jako třetí člen Silas Dean.⁹⁷ Jefferson jmenování Kongresu nakonec s omluvou odmítl kvůli rodinným problémům.⁹⁸ Namísto Jeffersona byl vybrán Arthur Lee, bratr Richarda Henryho Leea.⁹⁹ Naopak v Británii se začínaly projevovat obavy z možného spojenectví Američanů s Francií. Francie se sice snažila Británii uklidnit, že nemá v plánu pouštět se s ní do války a udržuje přísnou neutralitu, ale členové parlamentu věděli, že skutečnost je jiná a Francouzi tajně zasílají kolonistům potřebné zásoby.¹⁰⁰

Přesto bylo vyjednávání s Francií obtížné. Shodou okolností byl Franklin společně s Leem a Deanem pozván 28. prosince 1776, tedy několik dní po bitvě u Trentonu, k audienci u francouzského ministra zahraničních věcí. V tu dobu se samozřejmě do Evropy zprávy o nejnovějším vývoji událostí ještě nedonesly a Franklin

⁹⁴ *The Battle of Princeton*. In: British Battles [online], [cit. 2015-02-26]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-princeton.htm>

⁹⁵ RAKOVÁ, s. 234.

⁹⁶ *The Battle of Princeton*. In: British Battles [online], [cit. 2015-02-26]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-princeton.htm>

⁹⁷ MCCULLOUGH, s. 104.

⁹⁸ JEFFERSON, s. 57–58.

⁹⁹ MCCULLOUGH, s. 105.

¹⁰⁰ FERLING, s. 187–188.

zde dosáhl „jen příslibu blahovlnné neutrality a pohostinnosti – Francie nespěchala s pomocí rebelům, kteří byli podle posledních zpráv všude poráženi“¹⁰¹. Úspěchů tak Franklin se svými spolupracovníky dosahoval ve Francii prozatím povolna a v jednání s dalšími evropskými státy zaznamenala americká delegace úplný nezdar.¹⁰²

Po vítězství u Trentonu a Princetonu musel Washington čelit další nepříjemnosti, kterou bylo potřeba co nejdříve vyřešit. S příchodem nového roku totiž končily u některých domobranců termíny jejich služeb, a tak se Washington musel opět potýkat s nedostatkem mužů, kteří navíc stále trpěli epidemiemi neštovic, přičemž se tyto skutečnosti snažil za každou cenu tajit, aby ne příliš schopného a nízkého počtu mužů americké armády nemohli nějak využít Britové, kdyby se o těchto amerických nedostatecích dozvěděli. Počátkem roku 1777 se Washington rozhodl změnit svou dosavadní taktiku boje, protože věděl, že jednotek má příliš málo a kdyby své lidi postavil do přímé bitvy proti Britům, byla by to pro něho téměř sebevražda. Nakonec tedy „Washington přistoupil na fakt, že bude muset zaujmout defenzivnější strategii a vést „poziční válku“. Takzvaná fabiánská strategie, pojmenovaná podle římského generála Fabia Cunctatora, který porazil Kartagince tím, že se stáhl vždy, když byla jeho armáda v ohrožení, vyjadřovala posun v myšlení, který rozhodně nebyl Washingtonovi vlastní.“¹⁰³ Když se o této novince dozvěděli členové Kongresu, byli tímto obratem Washingtonova myšlení zaskočení. Ten si sice musel na tuto změnu taktiky zvyknout, ale jak se v pozdější době ukázalo, byla účinnější než jeho dosavadní strategie.¹⁰⁴

4.1 Vojenská kampaň v roce 1777 a bitva u Saratogy

Na přelomu let 1776–1777 se Jiří III. odmítal s koloniemi jakkoliv smířit a americké vlastence označil za zrádce. Právě v tomto období se ale Britové dopustili při plánování dalších vojenských akcí mnoha chyb. Jednou z hlavních potíží byly odlišné záměry generála Howe a generála Burgoynea, protože oba dva měli vlastní představy jakým způsobem a kde udeřit.

Howe se nevzdával naděje obsadit Filadelfii, jelikož věřil, že bude výhodou dobýt sídelní město Kongresu. Ještě předtím, než odtáhl se svými vojsky do Filadelfie, zanechal v New Yorku několik tisíc mužů pod vedením generála Henryho Clintona.

¹⁰¹ POLIŠENSKÝ, Josef, *Benjamin Franklin a první americká revoluce*, Praha 1956, s. 26.

¹⁰² Tamtéž, s. 26–27.

¹⁰³ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 117.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 116–118.

Burgoyne svůj plán, s nímž souhlasil sám král a podle něhož chtěl oddělit oblast Nové Anglie od ostatních kolonií, předložil britské vládě již v roce 1775. Asi největší chybou, jaké se Burgoyne a Howe dopustili, byla špatná komunikace a Howeova neústupnost ohledně obsazení Filadelfie. Naopak Burgoyneův plán počítal s podporou vojsk generála Howe a samotné obsazení Filadelfie mělo význam pouze symbolický. Howeovi se v průběhu příprav plánu generála Burgoynea dostalo minimum instrukcí, zůstal proto u svého původního záměru dobýt nejdříve Filadelfii a následně se vydat na pomoc druhému britskému tažení. Přesto však velký podíl viny měla na britském neúspěchu i londýnská vláda, protože nepředala svým generálům v Americe dostatek instrukcí, jak postupovat.

Burgoyne se měl sám se svými vojsky operujícími v Kanadě vydat směrem k pevnosti Ticonderoga, kterou chtěl dobýt pro Brity zpět a v téže době měly jednotky z New Yorku obsadit pevnost ve West Pointu. Britové ale tímto dosáhli v důležitý okamžik pouze toho, že jejich jednotky byly rozděleny mezi tři velitele do třech menších skupin, které byly stovky kilometrů od sebe.¹⁰⁵

Své tažení zahájil generál Burgoyne v polovině června 1777, kdy se svou armádou opustil kanadský tábor, kde doposud pobýval a vypravil se směrem k pevnosti Ticonderoga hlídanou americkými vojsky, kterým velel generál Artur St. Clair¹⁰⁶, zatímco generál Howe svůj pochod na obsazení Filadelfie ještě nezahájil.¹⁰⁷ Pevnost Ticonderoga se nacházela na severu, přičemž veškerou zodpovědnost nad americkou armádou na severu měl generál Schuyler. Ten předpokládal, že Britové na pevnost zaútočí mnohem dříve, ale ve svých odhadech se pokaždé spletl. Navzdory tomu stále naléhal, aby se vylepšovalo opevnění, které bylo ve špatném stavu.¹⁰⁸

Ke Kongresu se sice donesly zprávy o přípravách britského tažení, ale téměř všichni jeho zástupci včetně generála Schuylera a Washingtona se shodovali na tom, že se většina britského vojska z Kanady vydá na pomoc generálu Howeovi. Předpokládali, že vojska, která by se mohla objevit u Ticonderogy, budou mít za úkol jenom odvést jejich pozornost od pochodu Britů na Filadelfii, v tu dobu samozřejmě netušili, jak se mýlí. Ticonderogu střežil velmi nízký počet mužů, a tak její špatný stav bylo i přesto nutné řešit. Kvůli tomu byla svolána válečná porada, na které se řešily problémy

¹⁰⁵ CHURCHILL, s. 151–152.

¹⁰⁶ Generál St. Clair pocházel ze Skotska a sloužil v britské armádě během francouzsko-indiánské války. Poté zůstal v Pensylvánii, do své domovské země se již nevrátil, a když vypukla válka za nezávislost, sloužil v Kontinentální armádě. (FERLING, s. 215.)

¹⁰⁷ RAKOVÁ, s. 238.

¹⁰⁸ FERLING, s. 215–216.

ohledně pevnosti a nakonec se všichni shodli, že kdyby se v okolí objevili Britové, jednotky z Ticonderogy se stáhnou na nedalekou Mount Independence, kde se pokusí zdržet další britský postup co nejdéle.¹⁰⁹

Počet mužů generála St. Claira se nemohl rovnat velikosti armády generála Burgoynea, který se blížil rychle k pevnosti, a navíc Američané byli špatně zásobeni. St. Clair se dostal do obtížné situace, v níž měl na výběr buď se stáhnout, anebo bránit pevnost. V kritických okamžicích na počátku července roku 1777, kdy byl postup britské armády k pevnosti Ticonderoga nezadržitelný, byla svolána válečná porada, kde nakonec dostal generál St. Clair příkaz, aby se společně se svými muži stáhl úplně. Ten tak učinil pod rouškou noci, ale jakmile to generál Burgoyne zjistil, nechal je svými muži pod velením brigádního generála Frasiera pronásledovat. Frasier měl velet Britům a navíc se k jeho skupině připojili i Němci, kterým velel německý generál Ridesel.¹¹⁰ Američanům se však navzdory celodennímu pronásledování podařilo uprchnout, což bylo nejspíš způsobeno lepší znalostí místního terénu a podmínek.

Uprchlíci se uchýlili k Hubbardtonu, ke kterému se mezitím přiblížil se svými muži Frasier. Aniž by zjišťoval, jak silný je jeho protivník, rozhodl se, že zaútočí. Frasierův stav nejdříve vypadal vážně, ale po chvíli se boj stal nerozhodným. Američané měli ze své pozice mnohem lepší přehled o situaci a znali místní terén, protivník měl zase v boji mnohem více zkušeností. V bitvě o Hubbardton zvítězili Britové, ale utrpěli těžké ztráty, které přesto ve srovnání s Američany byly o něco nižší – téměř 200 mužů na straně Britů bylo zraněno nebo zabito a vlastenci ztratili okolo 330 mužů, z nichž dvě třetiny byly zajaty. Vzhledem k vysokým ztrátám se Frasier rozhodl nadále americká vojska nepronásledovat, což umožnilo generálu St. Clairovi se stáhnout se svými muži do bezpečí a zotavit se.¹¹¹

Howeovo tažení bylo zahájeno až v červenci 1777, tedy o něco později než kanadská výprava generála Burgoynea. Jestliže chtěl Howe stihnout po dobytí Filadelfie pomoci Burgoyneovi, měl pravděpodobně počítat s větší časovou rezervou a celkově lépe vypracovaným plánem. Se svými vojsky se vylodil v zátocě Chesapeake, odkud se vydal na pochod směrem k Filadelfii.¹¹² Washington očekával, že Howe půjde do Filadelfie přes New Jersey, a tak byl zpočátku dezorientovaný jeho postupem, nebylo

¹⁰⁹ Tamtéž, s. 219.

¹¹⁰ Celkově byl sbor generála Burgoynea velmi rozmanitý – skládal se z Britů, německých žoldnérů, Kanadánů, a dále byl tvořen i z několika Indiánů. (Tamtéž, s. 220.)

¹¹¹ Tamtéž, s. 219–222.

¹¹² RAKOVÁ, s. 236–237.

mu jasné, co přesně britský generál chystá a jeho už tak unavení muži museli být stále připravení reagovat na konkrétní situaci. Nyní, stejně jako v předchozích střetnutích, měl Washington tendence postavit se Howeovi čelem s celou svou armádou. Proto důležitou roli v tomto momentě sehráli ostatní generálové, kteří tlačili na Washingtona, který se nakonec spokojil s využitím fabiánské taktiky.¹¹³

Pro Washingtona bylo velmi obtížné bránit Filadelfii z různých důvodů. Kvůli tomu, že počet jeho jednotek se neustále měnil a neměl jich tolik, kolik bylo třeba. V řadách jeho mužů chyběla kázeň a disciplína, kterou britské jednotky měly mnohem lepší. Američané rovněž nedisponovali příliš dobrou výzbrojí, čehož se generál Howe v nadcházející bitvě pokusil využít.

Britské oddíly dorazily na určené místo počátkem září, načež se Washington rozhodl se svými muži zabrat severní břeh u řeky Brandywine, a tak zablokoval svému protivníkovi přístupovou cestu do Filadelfie. Bitva začala zrána 11. září, když generál Howe rozdělil své jednotky, podobně jako tomu učinil během bitvy na Long Islandu. „*Hlavní síly určil k frontálnímu útoku a sám se zbytkem vojska pochodoval s Cornwallisem proti proudu řeky, překročil ji a udeřil na Washingtonovo pravé křídlo. Zvolená taktika účinkovala naprosto přesně.*“¹¹⁴ Washington se s armádou dal na ústup, 26. září vstoupili Britové do Filadelfie a delegáti Kongresu se rozprchli do bezpečí. Stejně jako v roce 1776 po bitvě na Long Islandu se Howe rozhodl, že ustupující Washingtonovu armádu dál pronásledovat nebude a s vývojem událostí byl spokojený.¹¹⁵

Dalšímu náporu britských vojsk musel Washington čelit ještě v listopadu téhož roku u pevnosti Mercer, která se rozkládala na řece Delaware a ani zde se mu nepodařilo nepřítele porazit. Až za pomoci generála Nathanaela Greena ji vyklidil a stáhl se do severozápadní Pensylvánie, kde jeho armáda přečkala zimu.¹¹⁶

V průběhu července a srpna se začínaly čím dál více ze strany Kongresu ozývat hlasy, které byly nespokojené s velením Schuylera a chtěly jej nahradit. První známky nespokojenosti se projevovaly již dříve, ale vše vyvrcholilo neúspěchem u Ticonderogy a Hubbardtonu, proto se Kongres rozhodl vystřídat Schuylera ve velení generálem

¹¹³ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 119.

¹¹⁴ CHURCHILL, s. 152.

¹¹⁵ Tamtéž, s. 152–153.

¹¹⁶ RAKOVÁ, s. 237–238.

Horatio Gatesem. Ten do Albany, kde nahradil ve vedení Schuylera, dorazil 19. srpna.¹¹⁷

Postupem léta roku 1777 přijímal Washington pravidelné zprávy o postupu britského tažení z Kanady a rozhodl se na pomoc nově jmenovanému veliteli Gatesovi vyslat svého nejzkušenějšího generála Benedicta Arnolda, spolu se skupinou ostrostřelců vedenou Danielem Morganem. Americká armáda se v Nové Anglii postupně stále více rozrůstala, čímž se zvyšovala pro vlastence šance na úspěch v blížících se střetnutích. Zároveň narůstaly i počty mužů místní domobrany, ke které se připojovalo stále více dobrovolníků.¹¹⁸

Během srpna a září postupoval Burgoyne dál, ale zdálo se, že pomoc od generála Howe je v nedohlednu. Navíc museli Britové čelit záškodnickým akcím ze strany Američanů, které se s jejich zvyšujícím se počtem neustále stupňovaly. Až později se kanadskému tažení vydal naproti Howeův zástupce z New Yorku generál Clinton, kterému se podařilo ve svém postupu směrem k Burgoyneovi dobýt West Point, avšak stále to nestačilo k tomu, aby byla odvrácena blížící se katastrofa, která se na Brity pod velením Burgoynea pomalu řítila.¹¹⁹

Počátkem září se Gates se svými jednotkami přesunul na sever a zabral zde pozice na Bemiských výšinách, na pravé straně od řeky Hudson. Kromě toho vyslal vysoký počet sil na východ od Hudsonu. Burgoyne věděl, že průlom a střet s nepřátelskými silami je v tuto chvíli nemožný, a tak se chtěl dostat výše nalevo od protivníka, přičemž musel se svými muži přejít přes Freemanovu farmu, kterou vlastnil loajalista John Freeman. K dalšímu střetnutí války došlo právě zde, na Freemanově farmě 19. září, když generál Gates nařídil, aby jeho vojska opustila zákopová opevnění a zastavila další Burgoyneův postup.¹²⁰ Freemanova farma se rozkládala na západním břehu řeky Hudson severně od Albany, poblíž Saratogy a rebelové početně převyšovali množství Britů, kterých bylo okolo 6000. Důležitou roli v bitvě na Freemanově farmě sehráli elitní střelci Daniela Morgana, ale také generál Arnold, v tomto momentě podřízený generála Gatese a vyslaný se svým vlastním oddílem, aby čelil Britům. Proběhnuté boje byly velmi těžké a krvavé, a ačkoliv byli Američané zatlačeni zpět a Freemanovu farmu si udrželi Britové, lze brát tuto bitvu za jejich nesporný úspěch,

¹¹⁷ FERLING, s. 226.

¹¹⁸ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 122.

¹¹⁹ CHURCHILL, s. 153.

¹²⁰ FERLING, s. 233.

protože konečně dosáhli nižších ztrát než jejich nepřítel, což se jim prozatím téměř nikdy nedařilo a nezadržitelně se blížilo jejich velké vítězství.¹²¹

Navzdory svým ztrátám zůstal po bitvě Burgoyne stále nedaleko Saratogy a netrpělivě vyčkával příchodu Clintonových posil, o kterých však na přelomu září a října neměl žádné informace.¹²² Další dějství kanadského tažení se odehrálo 7. října, poté co se Britové znovu ukázali na bojišti. „*Gates se zřejmě poučil z průběhu prvního střetnutí a přijal návrh velitele virginských oddílů Daniela Morgana, aby Američané napadli nepřítele už během přesunu.*“¹²³ Nově zvolená taktika vlastenců způsobila protivníkovi mnoho potíží a generál Arnold se rozhodl využít výhodných podmínek ke konečnému zničení zbytků britské armády. Na rozdíl od Američanů utrpěli Britové opět velmi těžké ztráty – přišli asi o 600 mužů a navíc zde zahynul i brigádní generál Simon Fraser.¹²⁴ Tato bitva ze 7. října 1777 je někdy nazývána jako Druhá bitva u Saratogy.¹²⁵

Následující den se Burgoyneova armáda stáhla do tábora, který nechal vystavit v Saratoze, čímž se vzdal poslední možnosti na únik k pevnosti Ticonderoga, zatímco jeho armáda byla pronásledována Američany. K Ticonderoze se pravděpodobně nestáhl kvůli tomu, že stále doufal v příchod posil. Jeho naděje ale byly marné a hlavní potíží, proč nedorazil Clinton včas, byla pravděpodobně nedostatečná komunikace, neboť poslové, kteří doručovali důležité zprávy mezi veliteli, byli velmi často zajímáni Američany, proto jejich spojení uvázlo na mrtvém bodě.¹²⁶

Posily stále nepřicházely, a tak obležení americkou přesilou a vyčerpaní Britové kapitulovali. Tzv. saratožská konvence ze 17. října 1777 určovala podmínky kapitulace, podle kterých se měla Burgoyneova armáda stáhnout a vrátit zpět do Evropy.¹²⁷ Američané podmínky této smlouvy nakonec nedodrželi a většinu vojáků, kteří se vzdali, zadrželi a následně zajali. Pouze někteří mohli opustit americkou půdu.¹²⁸ Mezi propuštěné patřil například Burgoyne, který se záhy vypravil do Evropy, leč v Británii se mu dostalo jen málo přívětivého přijetí.¹²⁹

¹²¹ *The Battle of Freeman's Farm*. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-freemans-farm.htm>

¹²² FERLING, s. 235.

¹²³ OPATRŇÝ, s. 72.

¹²⁴ Tamtéž, s. 72–73.

¹²⁵ FERLING, s. 238.

¹²⁶ *The Battle of Saratoga 1777*. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-saratoga.htm>

¹²⁷ RAKOVÁ, s. 239.

¹²⁸ OPATRŇÝ, s. 73.

¹²⁹ TINDALL, SHI, s. 101.

4.2 Noví spojenci

Bitva u Saratogy byl přelomový okamžik v průběhu celé války. Jak je zmíněno dříve, Francie sice poskytovala materiální pomoc Američanům od jara 1776, ale na ničem jiném se nebyli vyjednávači schopni dohodnout. Obrat nastal právě po britské kapitulaci u Saratogy.¹³⁰ Počátkem prosince 1777 se donesly informace o americkém vítězství do Londýna a několik dní na to i do Paříže. Francouzská vláda začala okamžitě hovořit o možnosti větší podpory kolonistů, protože viděla, že Američané mají přece jenom šanci na úspěch. Chtěla toho využít a způsobit svému tradičnímu nepříteli co nejvíce škod.¹³¹

Nadšení z významné porážky Británie ovládlo nejen Francii, ale také vlastence a Kongres, který se rozhodl posunout dál záležitosti spojení stejně jako francouzská vláda. Silas Dean se měl vrátit zpět do Ameriky a bylo tedy nutné za něho k evropským vyjednáváním vybrat náhradu. Novým členem americké delegace ve Francii se neměl stát nikdo jiný, než John Adams, který byl komisionářem k Franklinovi a Arthuru Leeovi jmenován 27. listopadu 1777. Třebaže se Adams nerozhodoval dlouho, zda novou důležitou funkci přijme, opustit Ameriku pro něho bylo těžké. Od té doby, co se rozběhly revoluční události, a byla vyhlášena nezávislost, strávil většinu času ve Filadelfii a neměl téměř žádnou možnost být doma se svou rodinou. I přesto všechno nabídku přijal a v únoru 1778 se vypravil na cestu do Francie.¹³²

Jednání o spojení začala probíhat ještě předtím, než Adams dorazil do Francie. Výsledkem bylo podepsání několika dohod – první z nich mluvila o přátelství a obchodu, další se týkala spojení, třetí smlouva byla tajná a týkala se vstupu Španělska do války v určitou stanovenou dobu po boku Francie.¹³³ Smlouvou o přátelství a obchodu byla Francií uznána suverenity Spojených států amerických a zároveň jim byly nabídnuty určité obchodní výhody.¹³⁴ Největší zásluhu na podepsání těchto dohod měl Benjamin Franklin, který dokázal přesvědčit Francii, aby se definitivně přidala na jejich stranu a na základě smluv poté Francie vyhlásila válku Velké Británii, což Američané přijali s nadšením a netrpělivě očekávali příchod francouzských vojsk.¹³⁵

¹³⁰ HEIDEKING, MAUCH, s. 57.

¹³¹ TINDALL, SHI, s. 101.

¹³² MCCULLOUGH, s. 113–116.

¹³³ POLIŠENSKÝ, s. 27–28.

¹³⁴ TINDALL, SHI, s. 101.

¹³⁵ NASH, s. 306.

Jednání se Španělskem byla podstatně těžší. Zpočátku se Španělé drželi zpátky a dohodu s nimi se podařilo sjednat až v roce 1779. Stalo se tak jedině kvůli tomu, že Velká Británie odmítla vydat Gibraltar a Minorku, a tak v tzv. konvenci v Aranjuezu z 12. dubna 1779 Španělé přislíbili vstoupit do války na straně Francie.¹³⁶ Francie se Španělům zavázala, že s Británií neuzavře mír, dokud Španělsko nezíská zpět Gibraltar. Výměnou za to Španělé slíbili neuzavřít mír bez francouzského souhlasu.¹³⁷

Navzdory uzavřenému spojení, byl konec války stále v nedohlednu a Američané zoufale potřebovali získat víc peněz, kterých měli pořád nedostatek, jelikož celé povstání bylo finančně velmi nákladné. Franklin se ve Francii musel potýkat s mnohými náročnými úkoly v podobě získávání dalších finančních pomoci, o nichž musel neustále vyjednávat buď za podpory svých společníků, anebo sám. Od roku 1779, kdy byl jmenován jediným vyslancem ve Francii, až do konce války roku 1783, se v podstatě věnoval jedinému úkolu, a to získat peníze k dalšímu financování této dlouhé revoluce.¹³⁸

4.3 Poslední roky války a porážka britských vojsk

Získání nového spojence znamenalo pro Američany velký obrat stejně tak, jako pro Británii. Washington musel sice se svými vyčerpanými a slabými vojsky přečkat další těžkou zimu ve Valley Forge, ale vidina pomoci probouzela ve vlastencích nové síly.¹³⁹ Naopak Britové začali uvažovat o ukončení války a v červnu 1778 dorazila do Filadelfie mírová komise, která předala delegátům Kongresu zprávu o nabídce smíru. V čele britské komise stál hrabě Carlisle. Návrh delegáti spolu s prezidentem Kongresu Henry Lauresem několik dní projednávali, nakonec bylo však jeho přijetí podmíněno dvěma důležitými body – Velká Británie musí uznat existenci Spojených států amerických a stáhnout z amerických území svou armádu a válečné loďstvo.¹⁴⁰ Protivníci se na těchto bodech nemohli shodnout, proto se ve druhé polovině června britské jednotky rozhodly vyklidit Filadelfii a následně se stáhnout do lépe chráněného New Yorku. V reakci na to začal Washington ustupující Brity pronásledovat z Valley Forge. Těm se sice povedlo stáhnout, ale americký velitel využil situace a opět se utábořil se svými

¹³⁶ RAKOVÁ, s. 201.

¹³⁷ FERLING, s. 321.

¹³⁸ POLIŠENSKÝ, s. 28.

¹³⁹ NAVRÁTIL, s. 58.

¹⁴⁰ RHODEHAMEL, s. 444–449.

muži nedaleko New Yorku na Bílých pláních, odkud byl dva roky předtím vyhnán generálem Howem.¹⁴¹

Když se britská vláda dozvěděla o uzavření spojenečství Američanů s Francií, byl generál Howe odvolán zpět do Londýna. Ve funkci jej nahradil jeho zástupce a někdejší velitel New Yorku generál Henry Clinton. Nový britský vrchní velitel věděl, že s dosavadní taktikou nelze nadále čelit rebelům, proto začal provádět změny v dalším postupu, který se měl odklonit ze severu a směřovat nyní na jih, kde chtěl získat podporu místních lojalistů. Za klíčová místa považoval Savannah a Charleston, nicméně aby je mohl bez větších problémů obsadit, bylo již pozdě, protože přes Atlantik k americkým břehům mířila francouzská flotila.¹⁴² Na severu, kde přešli Britové v průběhu roku 1778 do defenzívy, byl stále jejich opěrným bodem New York.¹⁴³

Clinton do Savannah vyslal na podzim roku 1778 okolo 3500 mužů, jimž velel podplukovník Archibald Campbell. Na straně Američanů byl velitelem v tuto chvíli již odvolaný generál Robert Howe¹⁴⁴, jenž však vyčkával příchodu svého nástupce a v bitvě o Savannah se musel Britům postavit ještě on sám. Nedostatečná obrana města ale ukázala své.¹⁴⁵ Hlavní město Georgie padlo a přístav byl obsazen 29. prosince 1778.¹⁴⁶

V průběhu roku 1779 postupovaly britské jednotky dál přes jih, pustošily a rabovaly místní plantážnická sídla. Velitelem americké Jižní armády byl v tomto období generál Benjamin Lincoln.¹⁴⁷ Velení nad Brity obsazeným Savannah převzal generál Augustine Prevost. Získat Savannah zpět se Američané pokusili za pomoci Francouzů, kteří jej na počátku září nejdříve oblehli se svou flotilou, a začátkem října se generál Lincoln spolu s francouzskými oddíly město pokusil dobýt.¹⁴⁸ Společně s Francouzi přišlo podpořit jednotky generála Lincolna i několik set ozbrojených svobodných černochů ze Saint Domingue.¹⁴⁹ Pokus o znovudobytí Savannah byl neúspěšný. Američané ztratili více než 800 mužů, načež francouzská flotila dostala příkaz vrátit se zpět do francouzské Západní Indie a vlastenci okusili další hořkou porážku této války.

¹⁴¹ RAKOVÁ, s. 242–243.

¹⁴² CHURCHILL, s. 156–157.

¹⁴³ HEIDEKING, MAUCH, s. 57.

¹⁴⁴ Ze své funkce byl odvolán v srpnu 1778 kvůli neúspěšné invazi na Floridu.

¹⁴⁵ FERLING, s. 323–325.

¹⁴⁶ RAKOVÁ, s. 246.

¹⁴⁷ TINDALL, SHI, s. 104.

¹⁴⁸ RAKOVÁ, s. 246–247.

¹⁴⁹ NASH, s. 330.

Clintonovo sebevědomí po britském úspěchu na jihu opět stoupl a v prosinci 1779 dospěl k dalšímu zásadnímu rozhodnutí, a to stáhnout svou armádu z okupovaného Rhode Islandu a vyslat ji do významného přístavu Charlestone v Jižní Karolíně.¹⁵⁰ Ke konci března 1780 se přiblížilo britské loďstvo k Charlestonu a na počátku dubna mohlo začít jeho obléhání. Několik dní poté dorazily americkému generálovi Lincolnovi na pomoc očekávané posily z Virginie v podobě asi 1400 mužů.¹⁵¹ Po dlouhém obléhání byl nakonec Lincoln přinucen 11. května kapitulovat a utrpěl snad největší americkou porážku z celé války. Ačkoliv výše mrtvých nedosáhla dohromady na obou stranách ani 500 mužů, bylo přes 5000 Američanů zajato, ale generál Lincoln byl díky své vysoké vojenské hodnosti propuštěn.¹⁵²

Dobytí Charlestonu byl jeden z posledních úspěchů, kterých Clinton dosáhl. Vlastenci na jihu se začali aktivizovat a nyní museli Britové kromě americké armády čelit i nesčetným partyzánským výpadům, kterým se často nebyli schopni bránit. Navíc se ke Clintonovi donesly zprávy o novém francouzském loďstvu, které se blížilo k Americe, a tak se rozhodl vrátit zpět do New Yorku, přičemž na jihu jako svého zástupce jmenoval generála Cornwallise, který po Clintonovi převzal velmi obtížné postavení.¹⁵³

V polovině srpna 1780 došlo k dalšímu střetu u Camdenu, kde americkým silám velel Kongresem na Jihu nově jmenovaný vůdce Horatio Gates, jehož pověst v tomto boji utrpěla těžkou ránu. Americké ztráty po této bitvě byly mnohonásobně vyšší než ty britské, zároveň si Britové zajistili svou kontrolu nad Jižní Karolínou. Poměrně brzy se však ukázalo, že ji v držení nebudou mít příliš dlouho.¹⁵⁴ Když se chýlil rok ke konci, převzal velení po Gatesovi generál Nathanael Greene a stal se vrchním velitelem Jižní armády. Greene, snad ještě více než Washington, využíval fabiánskou taktiku, a své vojsko rozčlenil do několika menších celků. Jeho muži takto rozdělení vedli poté proti Britům poměrně úspěšnou partyzánskou válku.¹⁵⁵

Poslední nejhorší ránu zasadili Američané Britům v roce 1781 u Yorktownu, což konečně rozhodlo o jejich vítězství v této vleklé válce, které bylo způsobené několika příčinami. Jednou z nich bylo spojení francouzské armády, které velel hrabě

¹⁵⁰ RAKOVÁ, s. 247.

¹⁵¹ FERLING, s. 421.

¹⁵² Tamtéž, s. 426–427.

¹⁵³ CHURCHILL, s. 159.

¹⁵⁴ *The Battle of Camden 1780*. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-14]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-camden.htm>

¹⁵⁵ RAKOVÁ, s. 256.

Rochambeau, s americkou. Kromě toho americká Jižní armáda získávala stále více navrch nad Brity, jejichž ztráty se stupňovaly a prohráli bitvu u Cowpensu. Ačkoliv v jedné z dalších bitev u Guilford Court House Britové ještě zvítězili, jejich škody byly oproti nepříteli nesrovnatelně vyšší.¹⁵⁶

Tyto události vedly k bitvě u Yorktownu, když v srpnu přesunul Cornwallis své muže právě sem a nedaleko se zpočátku září objevil velitel další francouzské flotily hrabě de Grasse, k němuž se krátce na to připojila hlavní francouzsko-americká armáda společně s Washingtonem. Smyčka se okolo britské posádky postupně stahovala, až došlo k nevyhnutelnému okamžiku, kdy se v poslední velké bitvě války za nezávislost rozhodl 17. října Cornwallis kapitulovat.¹⁵⁷ Naproti Cornwallisovi se tou dobou vydal se svým vojskem Clinton, ale už bylo pozdě. Trvalo sice ještě další dva roky, než nastal definitivní mír a veškeré drobné boje a výpady byly ukončeny, přesto žádná další střetnutí neměla takový význam, jako právě Yorktown. V Británii způsobila porážka u Yorktownu pád Northova kabinetu, jehož místo nahradil Rockingham. Konečně mohla opozice začít vyjednávat o míru, což jí bylo doposud pokaždé zamítnuto.¹⁵⁸

¹⁵⁶ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 148–149.

¹⁵⁷ Tamtéž, s. 151–153.

¹⁵⁸ CHURCHILL, s. 164–165.

5 Pařížský mír a situace krátce poté

V létě 1782 zemřel Rockingham, zastávce amerických kolonií, a na místě premiéra jej nahradil lord Shelburne, jenž vyslal do Paříže Richarda Oswalda, který zde měl jednat o uzavření míru. V Paříži se setkal nejdříve s Benjaminem Franklinem, jenž tady v tuto dobu pobýval jako jediný ze všech pěti mírových komisařů pro Spojené státy. Kromě Franklina mezi další komisaře patřil Henry Laurens, který byl ale v roce 1780 zajat a uvězněn Brity. Přestože byl později propuštěn, byl příliš zsláblý na to, aby se mohl k vyjednávání výrazněji připojit.¹⁵⁹ V momentě, kdy dorazil do Paříže Richard Oswald, měl John Adams ještě jednání v Holandsku, odkud nehodlal odjet dříve, než je ukončí, a tak se do Paříže dostavil až na podzim. Již v létě přijel ze Španělska do Paříže John Jay.¹⁶⁰ Celou pětici amerických mírových komisařů uzavíral Thomas Jefferson, který se do Evropy k mírovým jednáním kvůli rodinným potížím nedostavil vůbec.¹⁶¹

První vyjednávání začala v září 1782, kdy se ale počal zhoršovat Franklinův zdravotní stav, a tak nebyl schopen se na nich dočasně podílet. Role vyjednavče se prozatím ujal Jay. Ten se rozhodl porušit nařízení Kongresu, podle kterého se měla veškerá jednání řídit „*radami a názory*“ Francie a s Oswaldem se snažil dohodnout na podepsání separátního míru Británie se Spojenými státy. Veškeré dohody však byly podmíněny uznáním nezávislosti Spojených států amerických Británií, na což navzdory předchozím odmítnutím Velká Británie konečně přistoupila. Předběžný mír byl uzavřen 29. listopadu, tentokrát za přítomnosti i Johna Adamse.¹⁶² Konečná mírová smlouva byla podepsána v Paříži 3. září 1783, tedy v době, kdy měla Británie již ujednané smlouvy se všemi svými nepřáteli.¹⁶³

Na základě mírové dohody měli Britové stáhnout své jednotky z amerického území.¹⁶⁴ Během vyjednávání byli Britové vůči Američanům poměrně velkorysí, jelikož jim ponechali území mezi Mississippi a Alleghenami. Navíc jim poskytli právo rybolovu podél kanadského pobřeží a severní hranice byla stanovena zhruba tam, kde se nachází v dnešní době. Podepsání míru v Paříži znamenalo konec dlouhé války za nezávislost.¹⁶⁵

¹⁵⁹ FERLING, s. 548–549.

¹⁶⁰ MCCULLOUGH, s. 180–181.

¹⁶¹ BROŽ, s. 68.

¹⁶² FERLING, s. 550.

¹⁶³ Tamtéž, s. 557.

¹⁶⁴ ELLIS, Joseph John, *Founding Brothers : The Revolutionary Generation*, New York 2002, s. 136.

¹⁶⁵ NEVINS, Allan, COMMAGER, Henry Steele, *Dějiny Spojených států*, Klatovy 1994, s. 86.

5.1 Události před vznikem nové ústavy

Během války za nezávislost a po odluce od Velké Británie se v oblasti původních britských kolonií a následně vzniklých Spojených států začal rozvíjet demokratický aparát. Ústava byla do té doby něco nevidaného a nyní ji v průběhu několika let schválilo všech třináct států, kromě toho byly přijímány nové reformy a rozšiřovalo se volební právo, které se do značné míry v jednotlivých státech lišilo.¹⁶⁶

Náročné úkoly čekaly vůdčí osobnosti Spojených států i po ukončení války. Vláda Konfедераčního kongresu byla velice slabá a Články konfederace obsahovaly mnoho trhlin, které bylo potřeba opravit. Vypořádat se s problémy v hospodářské a finanční oblasti bylo pro Kongres rovněž obtížné, jelikož disponoval velmi malými pravomocemi, ale i tak se jeho členům podařilo položit důležité základy, na nichž bylo v budoucnu možno dále stavět. Když byly v roce 1781 ratifikovány Články konfederace, Kongres vytvořil první ministerstva, mezi něž patřilo ministerstvo zahraničních vztahů, války anebo financí. Třetí jmenované dostal na starost Robert Morris, který měl obstarat finanční stabilitu země. Roku 1781 byla vydána zakládací listina pro Severoamerickou banku, jež měla uvést do pořádku finance, což se nezdařilo a namísto toho, aby domácí a zahraniční dluh klesl, naopak po ukončení války ještě více narůstal.¹⁶⁷ V roce 1787 byl přijat zákon o kolonizaci severozápadu, který se týkal oblastí na sever od Ohia, kde se mělo rozvíjet několik nových států ve třech stupních¹⁶⁸, po jejichž dosažení se mohly stát součástí Spojených států amerických.¹⁶⁹

Špatná poválečná situace, narůstající inflace a požadavek vydávání papírových peněz, který úřady na mnoha místech často ignorovaly, společně s novým zákonem o rozdělení půdy za Alleghenami, jejíž koupi si nemohl leckdo dovolit, to vše vedlo k lidovým bouřím. Ty kulminovaly tzv. Shaysovo povstáním na podzim roku 1786.¹⁷⁰ Lidé během něho přepadli arzenál zbraní ve Springfieldu v Massachusetts. „*Tito výtržníci nebyli chátra, jak poznamenal jeden přihlížející. Byli to venkovští farmáři pod silným ekonomickým tlakem.*“¹⁷¹ Shaysovo povstání bylo vlastně hnutí lidu proti bankéřům, bohatým občanům americké společnosti a vyvolalo reakci i u významných

¹⁶⁶ Tamtéž, s. 86–87.

¹⁶⁷ TINDALL, SHI, s. 119–120.

¹⁶⁸ První stupeň bylo jmenování guvernérů a soudců, druhého stupně měly nově vznikající státy dosáhnout v okamžiku, kdy se jejich počet obyvatel zvýšil na 5 000 a plnoprávným státem se tato nově osídlená území měla stát v okamžiku, kdy dosáhly počtu 60 000 obyvatel.

¹⁶⁹ NEVINS, COMMAGER, s. 96.

¹⁷⁰ BROŽ, s. 101.

¹⁷¹ WOOD, s. 325.

osobností revoluce.¹⁷² Povstání bylo nakonec potlačeno za pomoci generála Benjamina Lincolna.¹⁷³

Účastníci rebelie dostali na jaře 1787 milost. Celá událost ukázala, že je potřeba reorganizovat do té doby fungující – avšak čím dál tím hůř – revoluční mocenský aparát, protože nebyl příliš adaptován na dobu míru. Stále častěji se také ozývaly hlasy, které toužily po revizi Článků konfederace.¹⁷⁴

5. 2 Nová ústava a první prezident

Shaysova rebelie se stala jedním z mnoha důvodů, které vedly ke svolání ústavodárného shromáždění do Filadelfie.¹⁷⁵ Původně se měla projednávat pouze revize stávajících Článků konfederace, ale nakonec se od tohoto záměru upustilo. Články konfederace měla nahradit nová federální ústava.¹⁷⁶

První schůzky delegátů se uskutečnily v polovině května 1787 a samotné projednávání návrhu nové Ústavy Spojených států bylo velmi zdlouhavé. Bylo potřeba dohodnout se na mnoha věcech a zejména vyřešit otázku prezidentství, ohledně kterého padl i návrh, aby měly Spojené státy prezidenty tři. Téma prezidentství bylo hodně probírané, jelikož se Američané obávali svěřit příliš mnoho moci do rukou jednoho člověka.¹⁷⁷ Nakonec bylo docíleno kompromisu, kdy měla být výkonná moc sice kontrolována, ale zároveň i dostatečně silná a v jejím čele měl stanout prezident. Ten byl volen na dobu čtyř let s možností opětovného zvolení po uplynutí jeho čtyřletého funkčního období.

Postarat se o to, aby bylo vyhověno zájmům jak velkých států, tak i malých, bylo obtížné. O to se nakonec pokusil tzv. connecticutský kompromis, jenž měl řešit otázku zákonodárné moci a vycházel z plánů New Jersey a Virginie. Podle něho měla být výše zastoupení jednotlivých států v dolní komoře¹⁷⁸ určena podle počtu obyvatel jednotlivých států a v horní komoře¹⁷⁹ pak měli být za každý stát stanoveni zástupci dva. Problém federálních soudců byl nakonec vyřešen tak, že ze svého úřadu byli

¹⁷² JEFFERSON, s. 18.

¹⁷³ WOOD, s. 498.

¹⁷⁴ BROŽ, s. 101.

¹⁷⁵ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 191.

¹⁷⁶ KUKLÍK, s. 374–375.

¹⁷⁷ JEFFERSON, s. 24.

¹⁷⁸ Sněmovna reprezentantů.

¹⁷⁹ Senát.

v podstatě neodvolatelní a soustava nižších federálních soudů byla později vytvořena Kongresem.¹⁸⁰

Jak již bylo zmíněno dříve, ve Spojených státech existuje systém zvaný *checks and balances*, díky kterému je každý nejvyšší orgán státní moci závislý na jiném, vzájemně se vyvažují. Například Sněmovna reprezentantů je vyvažována Senátem, Kongres prezidentem a podobně.¹⁸¹

Po dlouhých vyjednáváních o podobě nové ústavy se 17. září 1787 sešla konečně poslední schůze delegátů, kde byla zástupci jednotlivých států podepsána a následně probíhala její ratifikace.¹⁸² Členové Kongresu si tentokrát vzali poučení z ratifikace Článků konfederace a bylo upuštěno od pravidla jednomyslnosti, takže například ke schválení dodatků ústavy nebylo potřeba všech třinácti států. Podobně se pak inspirovali i při ratifikaci ústavy, ke kterému bylo potřeba devíti hlasů, nikoliv všech třinácti. Přestože byla ústava ratifikována již v červnu 1788, neprobíhala vše úplně bez potíží, jelikož docházelo ke sporům mezi federalisty a antifederalisty.¹⁸³ Ačkoliv v této rozepři zvítězili federalisté, pozdější schválení Listiny práv byl alespoň částečný kompromis pro antifederalisty a již v této době se tak začínaly utvářet dva hlavní proudy americké politiky.¹⁸⁴ O Listinu práv byla ústava rozšířena v roce 1791 poté, co byl tento dokument ratifikován a stal se platnou součástí ústavy.¹⁸⁵

Když byla nová Ústava Spojených států ratifikována, bylo potřeba provést první volby do federálních orgánů, které se konaly v březnu 1789 a jako první byl volen prezident.¹⁸⁶ Od počátku bylo jasné, že se jím stane George Washington, navzdory tomu, že svou kandidaturu až do posledního okamžiku odmítal. Hlasování během voleb bylo jednoznačné – Washington získal plný počet hlasů od všech voličů a společně s ním byl jako viceprezident zvolen John Adams.¹⁸⁷ Washingtonova inaugurace proběhla 30. dubna 1789 v New Yorku ve Federal Hall.¹⁸⁸ George Washington jako první prezident Spojených států ve své funkci setrval do března 1797. I když byl v mnohém za svého života kritizován, hodně amerických občanů litovalo jeho odchodu.

¹⁸⁰ KUKLÍK, s. 375.

¹⁸¹ JEFFERSON, s. 27.

¹⁸² NEVINS, COMMAGER, s. 103–104.

¹⁸³ KUKLÍK, s. 376–377.

¹⁸⁴ Tamtéž, s. 382.

¹⁸⁵ Tamtéž, s. 377.

¹⁸⁶ CHURCHILL, s. 199.

¹⁸⁷ ELLIS, *Jeho Excellence*, s. 202–203.

¹⁸⁸ CHURCHILL, s. 199.

Poslední okamžiky svého života strávil v Mount Vernonu, kde zemřel 14. prosince 1799.¹⁸⁹

¹⁸⁹ ELLIS, *Founding Brothers*, s. 159–161.

6 Závěr

Hlavním záměrem práce bylo zachytit složité období amerických dějin, které souvisí se vznikem Spojených států amerických. Příčin, důvodů a souvislostí proč k americké revoluci došlo, lze najít mnoho. Století, v němž vypukla, bylo století osvícenství a rozumu. Lidé začali více přemýšlet a nechtěli se jen podřizovat rozkazům, které britská vláda zasílala do svých kolonií. Dodnes by se mohlo polemizovat o tom, co přesně bylo prvotními impulsy, jež zažehly otevřenou nespokojenost s britskou nadvládou. Po ukončení sedmileté války Velká Británie sice lépe ucelila své panství v koloniální Americe, ale zároveň byla po finanční i materiální stránce velmi vyčerpána, a proto začala využívat americké kolonisty nesrovnatelně víc, než v předchozích letech. Trpělivost kolonistů měla své meze a ta v polovině šedesátých let začínala překračovat svou hranici, když parlament uvaloval na osadníky stále nové zákony a cla, které je čím dál více svazovaly, omezovaly a hlavně využívaly. Již v této době se začínaly formovat tajné spolky, nazývané Synové svobody, ve kterých tehdejší elity kolonistů organizovaly první protesty.

Celý konflikt se postupně vyhrocoval, až přešel v roce 1775 do války, která přinesla množství změn. Nejdůležitější z nich byl samozřejmě akt založení Spojených států amerických 4. července 1776, tedy poměrně brzy po vypuknutí války. Šance Američanů na úspěch v boji proti Velké Británii byly přesto velmi mizivé. Ve srovnání s Brity měli špatné vybavení, málo financí a necvičené vojsko. Mnoho občanů vlastně s revolucí ani nesouhlasilo a stálo na britské straně.

Po vyhlášení nezávislosti se Američanům vojensky příliš nedařilo a úspěch přišel až v bitvách u Trentonu na konci roku 1776 a Princetonu počátkem ledna 1777. V průběhu roku 1777 začali Britové připravovat dva různé plány tažení – filadelfský a kanadský. Filadelfskému velel generál Howe, kterému se i v září 1777 povedlo obsadit Filadelfii, ačkoliv to bylo pouze dočasné, jelikož následující rok v červnu ji se svými muži opět vyklidil a stáhl se. U kanadského tažení se zpočátku zdálo, že i přes absenci Howeovy pomoci, se generálu Burgoyneovi podaří zrealizovat původní záměr izolovat Novou Anglii od ostatních kolonií. Američané však postupně získávali nad Brity převahu a generál John Burgoyne v říjnu 1777 kapituloval u Saratogy. Vlastenci tak dosáhli prvního skutečně velkého vítězství, které je mnoha historiky označováno za

zlomové, jelikož tím získali svého nejvýznamnějšího spojence, Francii, jenž posléze vyhlásil Velké Británii válku.

V této chvíli čekalo soupeře několik důležitých událostí. Britové měli nového vrchního velitele generála Henryho Clintona a v roce 1778 došlo k přesunutí hlavní válečné fronty na jih. V závěru roku 1778 dobyla britská vojska strategicky důležité město Savannah, brzy na to přístav Charleston, ale přesto se v této době začínala situace obracet v jejich neprospěch a přestávalo se jim dařit. S čím dál většími potížemi se museli potýkat zejména poté, co se velitelem vlastenecké armády na Jihu stal generál Nathanael Greene, který začal podnikat proti nepříteli partyzánské výpady, jimž se dokázali Britové těžko bránit. Rozhodující střetnutí, které v podstatě válku ukončilo, se odehrálo v bitvě u Yorktownu na podzim 1781, kdy se britský generál Cornwallis musel postavit americko-francouzskému spojeneckému vojsku v čele s generálem Washingtonem. Oficiálně válka sice probíhala až do roku 1783, kdy byl uzavřen Pařížský mír, ale k žádné další významné bitvě již od Yorktownu nedošlo.

Přestože byla na počátku září 1783 podepsána mírová smlouva, mladý americký stát se potýkal s prvními krizemi, které nyní musel řešit úplně sám. Začalo se ukazovat, že revoluční vláda po skončení války příliš nevyhovuje, stejně jako Články konfederace a v roce 1787 bylo svoláno ústavodárné shromáždění, které mělo vyřešit otázku nové ústavy. Ta byla ještě tentýž rok přijata a následovala její postupná ratifikace, jež probíhala do roku 1788. V březnu dalšího roku byl zvolen historicky první prezident Spojených států amerických, jeden z nejznámějších revolucionářů, George Washington.

Ačkoliv je George Washington dnes vnímán jako neodmyslitelný symbol Spojených států, který se zasloužil o jejich nezávislost, byl vlastně v americké revoluci pouhou figurkou, která plnila příkazy a přání Kongresu. Bezesporu patří mezi hrdiny celé revoluce, ale během své vojenské kariéry vrchního velitele nikdy žádného opravdu významného vítězství nedosáhl, alespoň ne sám bez cizí pomoci. Jeho zásluhy jsou často přeceňovány a ostatní účastníci revoluce opomíjeni. I tak byl skvělou volbou na prvního prezidenta.

Americkou revolucí začíná období dějin, kdy se i jiné země pokusily osamostatnit. Nastala éra dekolonizace. Latinskoamerické, africké i asijské kolonie se snažily napodobit vzor Spojených států a zbavit se nadvlády evropských mocností. Tato epocha probíhala po celé 19. století a vyvrcholila až po druhé světové válce.

Téma americké revoluce a vzniku Spojených států je poměrně rozsáhlé, a proto jsem se ve své práci snažila nastínit nejdůležitější události, data a osobnosti.

Z amerického a i z celosvětového hlediska bylo toto období velmi důležité, vznikl nový americký národ, jehož stát se postupně propracoval v jednu ze světových velmocí. I když od první americké revoluce uplynulo více jak 200 let, myslím si, že i v současné době stojí za pozornost.

Seznam použité literatury

BROŽ, Ivan, *Thomas Jefferson ještě žije*, Plzeň 2001.

ELLIS, Joseph John, *Founding Brothers : The Revolutionary Generation*, New York 2002.

ELLIS, Joseph John, *Jeho Excellence George Washington*, Praha 2006.

FERLING, John, *Almost a Miracle : The American Victory in the War of Independence*, Oxford 2007.

HEIDEKING, Jürgen, MAUCH, Christof, *Dějiny USA*, Praha 2012.

CHRISTIE, Ian R., LABAREE, Benjamin Woods, *Empire or Independence 1760–1776 : A British-American Dialogue on the Coming of the American Revolution*, New York 1976.

CHURCHILL, Winston S., *Dějiny anglicky mluvících národů. Díl třetí. Věk revoluce*, Praha 1999.

JEFFERSON, Thomas, *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, Praha 2000.

KUKLÍK, Jan, *Dějiny angloamerického práva*, Praha 2011.

MCCULLOUGH, David, *Státník a prezident John Adams*, Praha 2005.

MORLEY, Vincent, *Irish Opinion and the American Revolution, 1760–1783*, New York 2002.

NASH, Gary B., *The Unknown American Revolution : The Unruly Birth of Democracy and the Struggle to Create America*, New York 2005.

NAVRÁTIL, Jan, *Stručné Dějiny USA*, Praha 1984.

NEVINS, Allan, COMMAGER, Henry Steele, *Dějiny Spojených států*, Klatovy 1994.

OPATRŇÝ, Josef, *Amerika v proměnách staletí*, Praha 1998.

POLIŠENSKÝ, Josef, *Benjamin Franklin a první americká revoluce*, Praha 1956.

PURCELL, Sarah J., *Sealed with Blood : War, Sacrifice, and Memory in Revolutionary America*, Philadelphia 2010.

RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce : dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763–1783)*, Praha 2005.

RHODEHAMEL, John H., *The American Revolution : Writings from the War of Independence*, New York 2001.

TINDALL, George B., SHI, David E., *Dějiny Spojených států amerických*, Praha 2008.

WOOD, Gordon S., *The Creation of the American Republic 1776–1787*, Williamsburg 1969.

Internetové zdroje

1773 – Tea Act. In: Stamp Act History [online], [cit. 2015-01-22]. Dostupné z: <http://www.stamp-act-history.com/tea-act/1773-tea-act/>

Battle of Moore's Creek Bridge. In: U-S-History [online], [cit. 2015-02-10]. Dostupné z: <http://www.u-s-history.com/pages/h1268.html>

Currency Act of 1764. In: Stamp Act History [online], [cit. 2015-01-21]. Dostupné z: <http://www.stamp-act-history.com/timeline/1764-currency-act/>

First Continental Congress. In: US History [online], [cit. 2015-01-26]. Dostupné z: <http://www.ushistory.org/declaration/related/congress.htm>

The Battle of Camden 1780. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-14]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-camden.htm>

The Battle of Freeman's Farm. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-freemans-farm.htm>

The Battle of Princeton. In: British Battles [online], [cit. 2015-02-26]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-princeton.htm>

The Battle of Saratoga 1777. In: British Battles [online], [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://www.britishbattles.com/battle-saratoga.htm>

Resumé

The topic of my bachelor thesis is „Foundation of the United States of America“. The main aim of my work was to describe the period after the end of the Seven Years' War, until the establishment of the Constitution of the United States in the years 1787–1788, because this period is related to the foundation of the United States. It is not possible to describe all events that took place during this period, so I dedicated at least to the most important of them.

Work is divided into four main chapters. The first chapter of these four is devoted to the period before the outbreak of the War of Independence and the first battle of this war, the Battle of Concord and Lexington. The second chapter includes early years of the war, declaration of the independence and the Articles of Confederation. Following chapter discusses especially a crucial period in 1777, when the Americans won the Battle of Saratoga. Another part of this chapter describes the following years of war, when France became an ally of the Americans and course of war slowly changed in their favor. The end of the chapter is devoted to the last important battle of the War of Independence the Battle of Yorktown in 1781, when the British surrendered. Finally, the last chapter is about conclusion of the Paris Peace Treaty in 1783, the situation shortly after the war and includes also negotiations on the Constitution of the United States of America.